

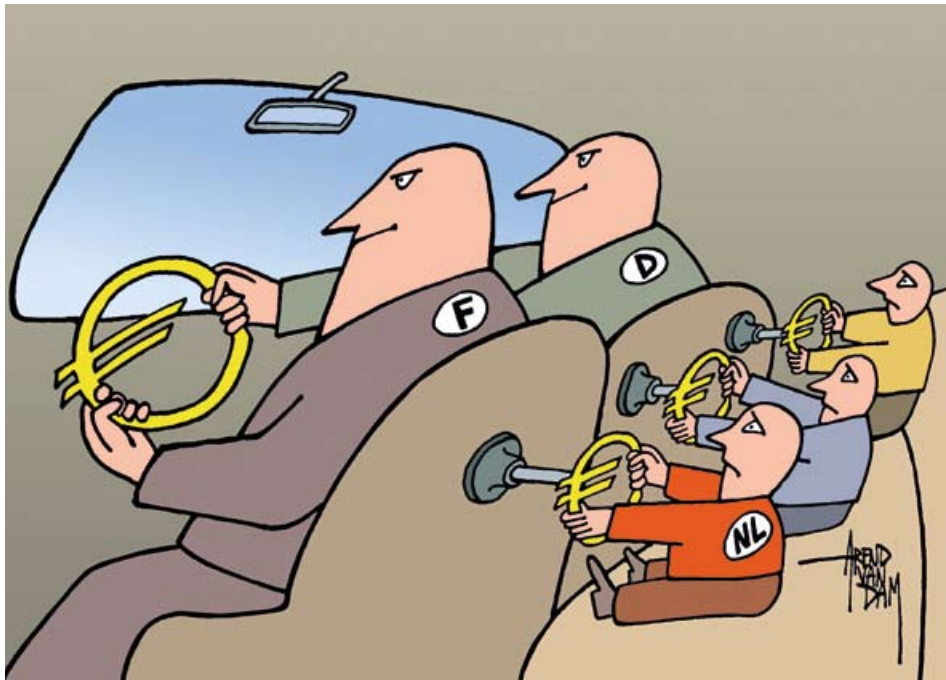
TRIBUNE

Jaargang 45 • nr. 6 • juni 2009 • Nieuwsblad van de SP • € 1.75

Sjaak Bral
Lachen met een rafelrandje

Europa: SP opnieuw twee zetels

DE KEUZE VAN JAN MARIJNISSEN

“Arbeid is de bron van alle welvaart”, dat zegt Jan Marijnissen in een van zijn films op de tentoonstelling Jan Marijnissen & de Meisjes van de fabriek. De Twentse fabrieksarbeiders verdienden rond 1900 ondanks hun lange werkweek net genoeg om van te leven; en vaak zelfs dat niet. Langzamerhand kwamen zij in verzet tegen de uitbuiting door de fabrikanten. Ze richtten de eerste vakverenigingen op, weliswaar verzuild, maar toch. Er volgden grote en beruchte stakingen, die landelijk veel aandacht kregen. Twente geldt dan ook als de bakermat van de moderne vakbeweging. Hoe uiteindelijk rond 1950 de welvaart toch bereikbaar werd voor de arbeiders is de leidraad in de tentoonstelling.

Te zien van 19 juni t/m 13 september 2009 in museum TwentseWelle in Enschede www.twentsewelle.nl

TwentseWelle

COLOFON

**UITGAVE VAN
DE SOCIALISTISCHE PARTIJ (SP)**
verschijnt 11 maal per jaar

ABONNEMENT

€ 5,00 per kwartaal (machtiging) of
€ 24,00 per jaar (acceptgiro).
Losse nummers € 1,75.
SP-leden ontvangen de Tribune gratis.

REDACTIE

Jola van Dijk, Rob Janssen,
Daniël de Jongh

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:

Willem Bos, Maja Haanskorf, Ronald
Kennedy, Suzanne van de Kerk

VORMGEVING

Antoni Gracia
Robert de Klerk
Gonnie Sluijs

ILLUSTRATIES

Arend van Dam
Wim Stevenhagen

SP ALGEMEEN

T (010) 243 55 55
F (010) 243 55 66
E sp@sp.nl
I www.sp.nl

LEDEN- EN ABONNEMENTENADMINISTRATIE

Vijverhofstraat 65
3032 SC Rotterdam
T (010) 243 55 40
F (010) 243 55 67
E administratie@sp.nl

REDACTIE TRIBUNE

Vijverhofstraat 65
3032 SC Rotterdam
T (010) 243 55 42
F (010) 243 55 66
E tribune@sp.nl

DE TRIBUNE IN GESPROKEN FORM

Belangstellenden voor de Tribune op
cd kunnen contact opnemen met de
SP-administratie.

DE TRIBUNE OP INTERNET

www.sp.nl/nieuws/tribune

COVER

Foto: Suzanne van de Kerk

IN DIT NUMMER:

Sjaak Bral

12

“Als ik een sudoku wil invullen, pak ik mijn belastingformulier wel”

Europa

16

“Opnieuw in het rijtje winnaars”

Mensenwerk

18

“Met 39 al te oud voor een fatsoenlijke baan”

EN VERDER...

- 4 Fotoreportage: De kapers van Somalië
- 6 Energie: “Net zo lang gemanipuleerd tot ze hun zin kregen”
- 22 ‘Twinning’: Hulp voor twee
- 26 LinksVoor: Monique Bûtôt-Visser is gek op Frans Catalonië

27 Gespot 28 Prikbord 29 Uitgelicht 30 Theo 31 Cryptogram

Trots

Droomfinale Champions League: Barcelona tegen Manchester United met Edwin van der Sar. De absolute climax van het Europese voetbal. De kampioen van Spanje tegen de Engelse nummer één. En helemaal leuk is natuurlijk dat de wedstrijd een Nederlands tintje heeft, want Manchester United heeft Edwin van der Sar op doel staan.

Het is 20.45, de wedstrijd begint. Manchester United met Edwin van der Sar begint goed, maar al snel komt Barcelona op voorsprong. Samuel Eto'o uit Kameroen passeert de Serviër Nemanja Vidic en schopt de bal in het doel. Lang blijft het 1-0, maar dan wordt aan Engelse zijde een speler gewisseld. De Koreaan Park Ji-sung maakt plaats voor Dimitar Berbatov uit Bulgarije. Maar even later wordt het 2-0 voor de Spanjaarden dankzij een kopbal van de Argentijn Lionel Messi. Ondanks verwoede Engelse pogingen van de Portugees Cristiano Ronaldo lukt het Manchester United met Edwin van der Sar niet meer om die achterstand om te buigen. Een Spaanse ploeg wordt kampioen van Europa dankzij een Argentijnse kopbal en een Kameroenese punter. Of nee; een Catalaanse ploeg met niet-Spaanse uitblinkers. Of zoiets. Maar helaas zonder Nederlands tintje, zoals de Engelse club met de Serviër, de Koreaan, de Portugees en de Bulgaar.

Maar net voordat ik ietwat teleurgesteld de tv uit wil zetten, redt de NOS-verslaggever mijn avond door eraan te herinneren dat winnaar Barcelona vroeger wél een Nederlands tintje had. Omdat Johan Crujff, Louis van Gaal, Frank Rijkaard en Ronald Koeman daar ooit trainer of speler waren geweest. Wat fijn om te weten, zeg! Apetrots zoek ik mijn bedje op.

Namens de redactie: Rob Janssen

Zeeroversnest

Volgens het International Maritime Bureau (IMB) vielen piraten vorig jaar op vaak spectaculaire wijze 92 schepen aan voor de Somalische kust, bijna eenderde van alle piratenaanvallen wereldwijd. Dat aantal is in het eerste kwartaal van dit jaar al geëvenaard, zo meldt het IMB. Toen de Nederlandse marine zeven piraten die een tanker wilden kapen na verhoor weer vrijliet, trok de SP – overigens voorstander van de inzet van NAVO-marineschepen tegen piraterij – bij monde van Kamerlid Ewout Irrgang aan de bel. De SP'er kaartte daarbij tevens het fenomeen van de 'Westerse piraterij' aan. Voor de kust van Somalië is er alleen al in 2007 voor 94 miljoen dollar illegaal gevestigd door onder meer Europese schepen. Ook wordt de kust al jarenlang gebruikt als dumplocatie voor nucleair en chemisch afval, waardoor het werk van de Somalische vissers onmogelijk wordt gemaakt. "Kan de marine hier ook tegen optreden?", vroeg Irrgang zich af.

Foto's 1, 2, 4, 6: BRUCHET Patrick
3: Joerg Glaescher, 5: Bram Saeys / Hollandse Hoogte
Tekst Rob Janssen

Essent alsnog verkocht, Nuon naar Zweden

“Net zo lang gemanipuleerd tot ze hun zin kregen”

Het Brabantse ‘nee’ tegen de verkoop van de Essent-aandelen paste niet in het straatje van Gedeputeerde Staten en daarom werd de besluitvorming maar overgedaan. Premier Balkenende ligt er niet wakker van en inmiddels is ook Nuon in de uitverkoop gedaan. Terugblik op een beladen maand.

24 april Na 11 uur debat stemt een nipte meerderheid van Provinciale Staten Brabant tegen verkoop van de aandelen Essent aan de Duitse energiereus RWE. Dat bedrijf wil Essent alleen kopen als het minstens 80 procent van de aandelen krijgt. Brabant heeft met 31 procent van de aandelen daarom een sleutelpositie. SP-fractievoorzitter Nico Heijmans: “Van oudsher hoefde het CDA in Noord-Brabant maar met de vingers te knippen om z’n zin te krijgen. Het is een historisch moment dat er nu tegen de verkoop gestemd is.”

14 mei Spoeddebat in de Tweede Kamer over verkoop Essent. Agnes Kant: “Als de aandeelhouders van Essent de verkoop van het bedrijf toch doorzetten, nemen zij een besluit dat haaks staat op het algemeen belang. Op grond daarvan vindt de SP dat de regering een dergelijk besluit moet tegenhouden.” Eenzelfde oproep doet Kant tijdens het vragenuurtje op dinsdag 19 mei. Balkenende weigert in te grijpen en stelt dat de leveringszekerheid door het verkopen van de energiebedrijven gegarandeerd blijft. Hij ziet de splitsing van de energiebedrijven in productie- en netbedrijven als waarborg, omdat de netbedrijven dan in publieke handen blijven.

15 mei De oppositie in Provinciale Staten van Noord-Brabant heeft een extra vergadering over Essent aangevraagd. Gedeputeerde Staten dreigen namelijk het democratische besluit tegen de

Nico Heijmans

aandelenverkoop naast zich neer te leggen. Meteen dienen de christen-democraten een motie in voor de aandelenverkoop. Heijmans: “Het CDA deinst er niet voor terug om de besluitvorming over te doen en de zaak te manipuleren met zogenaamde nieuwe informatie van RWE. Ik denk dat veel mensen zich afvragen of ze ooit nog wel gaan stemmen. Het college heeft de zaak net zo lang gemanipuleerd tot het alsnog z’n zin kreeg. Het voelt als een voetbalwedstrijd waarbij van tevoren is afgesproken dat goals van de ploeg met de rood-groene shirtjes niet tellen.”

26 mei Minister Van der Hoeven van Economische Zaken stemt in met de splitsing van Essent. Hiermee is de laatste hobbel voor verkoop aan RWE weggehaald. Vattenfall (het Zweedse bedrijf dat Nuon wil overnemen) wint de *Climate Greenwash Award 2009* voor groene praatjesmakerij. Het bedrijf is genomineerd omdat het zichzelf neerzet als klimaatkampioen. Evenals de jury ziet Eric van Kaathoven, SP-fractievoorzitter in Gelderland, dat anders: “Vattenfall wil de komende 40 jaar doorgaan met bruinkoolwinning. In Oost-Duitsland zijn ze een maanlandschap aan het creëren.”

Mens, markt en maatschappij

“Niet alleen de banken, ook de burger is schuldig aan de huidige crisis. Omdat die als consument steeds meer wil, heeft-ie de banken verleid tot wat ze gedaan hebben”, aldus onze minister van Financiën tegenover Matthijs van Nieuwkerk in De Wereld Draait Door. “Niet marktfalen, maar het menselijk falen is de kern van het probleem”, aldus onze minister-president in een opinie-stuk in NRC over de crisis en de toekomst.

De twee *founding fathers* van dit kabinet weten het zeker: de mensen, wij allen dus, zijn schuldig aan de crisis. Maar wat betekent dat?

Het doet mij denken aan de discussies over de oorzaken van ongelukken op de werkvloer. In mijn woonplaats is een betonfabriek waar ze vloerplaten maken voor de woningbouw. Die platen stonden recht overeind op het terrein te wachten op vervoer naar hun bestemming. Het kwam wel eens voor dat er iemand onder een omvallende plaat terecht kwam, soms met het meest dramatische gevolg. Hadden die mensen niet goed opgelet? Een menselijke fout? De platen worden nu in ieder geval horizontaal gestapeld.

Het menselijk tekort. Ja, dat bestaat. Wie werkt maakt fouten. Erger nog, soms kunnen mensen als gevolg van hebzucht dingen doen die eigenlijk niet door de beugel kunnen. De mens is genegen tot het goede én het kwade, niet zelden zijn de omstandigheden – welke dan ook – bepalend voor wat het wordt. Daarom kent een beschaafde samenleving geboden en verboden die we gezamenlijk, op democratische wijze formuleren en voor ons allen vastleggen.

Zo ging het lange tijd in de wordingsgeschiedenis van ons land, Europa, en de wereld. Tot in de jaren tachtig de gekte toesloeg: het neoliberalisme. Overheidstaken werden vermarkt, regels werden afgeschaft, alles moest flexibel, enzovoorts. Tevens werd de hebzucht tot motor van onze economische vooruitgang verklaard. Tegelijkertijd werden opvoeding, waarden en normen tot ouderwetse begrippen verklaard. Degelijk toezicht werd overbodig geacht.

Kortom: de samenleving werd een walhalla voor het eigenbelang. Het gevolg? Vrij baan voor de graaiers, het algemeen belang werd een hol begrip, en de visie op de lange termijn werd van de agenda afgevoerd. Tsja, inderdaad, allemaal mensenwerk. Maar het is dus ook ‘mensenwerk’ om te leren van de fouten en nu werk te maken van een nieuwe koers. De mensen snakken naar inspiratie en hoop op een beter toekomst, een betere wereld. De SP heeft getoond over de beste analyse te beschikken. We hebben ook de beste antwoorden. Wij brengen die inspiratie, die hoop, en die verandering.

Jan Marijnissen

27 mei De Gelderse Staten beslissen over de verkoop van aandelen Nuon. Met 44 procent van de aandelen is Gelderland veruit de grootste aandeelhouder. Er stemmen 41 Statenleden voor de verkoop, 9 tegen. Van Kaathoven: “Ze hebben hier echt last van tunneldenken. Zo van: we willen allemaal verkopen en Vattenfall is een heel groen bedrijf. Het lijkt in de Staten wel alsof ik Chinees spreek over Nuon, terwijl buiten die zaal iedereen begrijpt wat ik zeg. We hebben op alle manieren actie gevoerd en geprobeerd om harde feiten aan de andere fracties te geven. Zonder resultaat, want de Partij voor de Dieren is de enige die er echt naar gekeken heeft.”

En nu? “Nu hebben we bergen met geld bij alle provincies. Het wordt interessant wat daarmee gedaan gaat worden. In Gelderland gaat het om 4,4 miljard”, aldus Van Kaathoven. Nico Heijmans is nog altijd woedend over de gang van zaken in Brabant. “De onafhankelijke Rekenkamer moet de hele gang van zaken onderzoeken. Dan wordt duidelijk dat Gedeputeerde Staten niet juist gehandeld heeft. Een motie van wantrouwen is dan zeker niet ondenkbaar.” Van Kaathoven: “Als SP kunnen we trots zijn op de hele campagne ‘Ze zijn nuts’. Iedereen heeft samengewerkt, in afdelingen en landelijk. Wij zijn de enige partij die dat kan, en die zo’n duidelijk signaal af kan geven.” Ook Heijmans ziet een winstpunt: “In januari was de verkoop nog praktisch een hamerstuk, maar nu spreekt iedereen zich erover uit. De vakbonden, VNO-NCW, Hans Wiegel, Jan Terlouw en niet te vergeten 70 procent van de bevolking zien het belang van een nationale energiepolitiek. We zijn er goed in geslaagd om iedereen wakker te maken, alleen luisteren ze in de Staten nog niet.”

Nagekomen bericht, 5 juni

‘Staten misleid in debat over Essent’ kopt dagblad de Gelderlander. BN/De Stem formuleert het nog scherper op haar website: ‘Verkoop Essent op de helling’. Wat is er aan de hand? Uit gegevens van juridisch adviseurs concludeert een aantal politieke partijen dat gedeputeerde Annemarie Moons van Noord-Brabant Provinciale Staten onjuist heeft geïnformeerd. Heijmans: ‘Moons beweerde op basis van geheime stukken dat RWE vrij makkelijk af zou kunnen stappen van de voorwaarde dat 80 procent van de aandelen aan hun verkocht moest worden. Dit bleek een eigen interpretatie te zijn van de gedeputeerde op grond van de statuten, het contract en uitspraken van de directeur van RWE. Nu blijkt dat ze de informatie zo geïnterpreteerd heeft dat het haar goed uitkwam, terwijl helemaal niet duidelijk was of die interpretatie juridisch ook klopte.’ De uitspraken van Moons waren doorslaggevend voor de VVD om uiteindelijk voor de verkoop te stemmen, zodat er alsnog een meerderheid voor de aandelenverkoop was. Heijmans: ‘Terugdraaien van het verkoopbesluit kan niet meer, want de handtekening van de Commissaris van de Koningin staat al onder het contract. Onze motie voor een onafhankelijk onderzoek is wel unaniem aangenomen. De Zuidelijke Rekenkamer gaat de wijze waarop de procedure tot vervreemding van de aandelen Essent gevoerd is onderzoeken.’

Tekst Jola van Dijk en Rob Janssen

Foto Joyce van Belkom / Hollandse Hoogte

Woensdag gehaktdag

Verantwoordingsdag is sinds 2000 het moment, op de derde woensdag van mei, waarop de ministeries gezamenlijk de jaarverslagen presenteren. Het wordt in de volksmond ook wel gehaktdag genoemd. Dat lijkt dit jaar extra toepasselijk omdat de Algemene Rekenmaker gehakt maakt van het Kabinet dat – tegen de traditie in – de verslagen vóór die van de Rekenkamer heeft gepresenteerd. In de verantwoording geeft het kabinet zichzelf een dikke 8, zonder dat daar een accountant aan te pas gekomen is. Gerrit de Jong, collegelid van de Rekenkamer, wil daarom dat de Kamer het kabinet hartgrondig terechtwijst. SP-fractieleider Agnes Kant heeft daarvoor geen aanmoediging nodig. De partij is nooit een voorstander geweest van 'gehaktdag' en ze hekelt de borstklapperij van het kabinet. "Dit kabinet leeft in haar eigen papieren werkelijkheid, maar de praktijk is anders." Zo noemt ze het voorstel van minister Ter Horst om 500 extra wijkagenten aan te stellen, terwijl er in werkelijkheid duizenden agenten worden wegbezuinigd. Van haar mag er gehakt gemaakt worden van Verantwoordingsdag. "De controle op het kabinet is een permanent proces. Dit jaarlijkse gegoochel met cijfers voegt daar niets aan toe."

Foto Kerem Yucel / sxc.hu

ROOD kiest nieuw bestuur

Tijdens de Algemene Ledenvergadering op 24 mei heeft ROOD een nieuw bestuur

Snoepje van de maand

ADHD-site uit de lucht

Een internetquiz op een kindvriendelijke website, die kinderen aanspoort om pillen tegen ADHD te slikken. Dat kan natuurlijk niet, vindt SP-Tweede Kamerlid Henk van Gerven. "Kinderen worden gemanipuleerd om een bepaald medicijn te gebruiken en zo de kas van medicijnreus Eli Lilly te spekken." Daags nadat hij bij ministers Rouvoet (Jeugd en Gezin) en Klink (Volksgezondheid) bezwaar maakte over de praktijken van Lilly, is de bewuste internetpagina plotseling uit de lucht gehaald. Uit een brief aan Van Gerven blijkt dat de multinational zelf de internetquiz heeft laten verwijderen, omdat het 'qua inhoud niet langer past binnen de wijze waarop Lilly Nederland zich positioneert'. Van Gerven: "Ik ben blij dat Lilly kennelijk inziet dat dit niet door de beugel kon." Een van de risico's die volgens de Amerikaanse *Food and Drug Administration* gepaard gaan met het bewuste ADHD-medicijn is een licht verhoogde kans op suïcidale neigingen.

Foto jeffbalke / flickr.com

gekozen. De 22-jarige Eva Gerrebrands uit Haarlem is gekozen als voorzitter van de SP-jongeren. Ze werd begin 2003 lid van ROOD, uit woede over de invasie in Irak. Als voorzitter wil ze de huidige koers voortzetten: "ROOD rust niet tot huisjesmelkers de wereld uit zijn, alle studenten kunnen reizen en mosquito's tot het verleden behoren." Gerrebrands hoopt volgend jaar af te studeren als leraar wiskunde en geeft nu al twee dagen per week les in Amsterdam. Maar wat is haar uiteindelijke ambitie? "Minister van onderwijs worden natuurlijk! Haha, grapje hoor."

Het bestuur bestaat verder uit Anna la Verge en Marc Smits uit Amersfoort, Lieke Smits uit Delft en Leon Botter uit Den Haag.

Politionele acties

De regering heeft al in 1948 besloten amnestie te verlenen aan Nederlandse soldaten die oorlogsmisdrijven hebben gepleegd tijdens de zogenaamde politionele acties in Indonesië. Dat blijkt uit correspondentie die het programma Netwerk boven tafel heeft gekregen. Zo konden de daders van de massamoord in Rawagedeh, waarbij 400 mannelijke dorpingen zijn

geëxecuteerd, hun straf ontlopen. De regering heeft altijd volgehouden dat de verdachten niet vervolgd konden worden wegens de verjaringstermijn. "Onaanvaardbaar", vindt SP-Tweede Kamerlid Harry van Bommel. Hij wil dat minister Verhagen (Buitenlandse Zaken) opheldering geeft en dat de regering excuses aanbiedt aan de slachtoffers: "Nederland heeft spijt betuigd maar nooit excuses gemaakt voor dit drama. De angst voor schadevergoeding speelt daarbij een belangrijke rol." Met de openbaar gemaakte brief is de kans op een succesvolle claim volgens Van Bommel een stuk groter geworden.

Nertsenfokkerij ontmanteld

De nertsenfokkerij moet voor 2018 uit Nederland verdwenen zijn, vindt een Kamermeerderheid. Ook de PVV steunt nu het initiatiefvoorstel van SP-Kamerlid Krista van Velzen en haar PvdA-collega Waalkens. "We zijn blij dat na decennia deze discussie eindelijk eindigt", zegt Van Velzen. "De sector is middel-euws. Mensen lopen niet meer in dierenvelen." Met 4,5 miljoen nertsen op 170 fokkerijen staat Nederland in de top 3 van pelsdierhouders in de wereld, na Denemarken en China. De roofdierjes worden vergast en gevild om hun bonte vacht. Er is een periode ingesteld van tien jaar, zodat de pelsdierhouders hun bedrijven kunnen omschakelen zonder in financiële problemen te komen. Alleen de Eerste Kamer moet nu nog akkoord gaan met voorstel.

Foto mixatalr / flickr.com

Lezen we dat goed?

Veel ongebruikelijke krantenkoppen, deze maand. Een Schiphol-topman die tegen privatisering is, Rita Verdonk die aast op allochtone stemmers, maar de Shell-aandeelhouders spannen de kroon door in het geweer te komen tegen bonussen voor bestuurders. "Dit beloningssysteem is ziek", tekent de Volkskrant zelfs op. Tijdens de jaarlijkse aandeelhoudersvergadering in het Scheveningse Circustheater wordt het bestuur overladen met kritische geluiden. Errol Keyner van de Vereniging van Effectenbezitters verwijt het bestuur een gebrek aan realiteitszin. "Mensen accepteren niet meer dat bonussen zo makkelijk worden uitgereikt." Bovendien heeft Shell simpelweg niet aan de doelstelling voldaan: het eindigde op de vierde plek van petroleumreuzen – alleen een plaats in de top 3 zou een financieel schouderklopje rechtvaardigen. Het bestuur sputterde nog tegen dat het nummer 3, BP, dicht op de hielen zat. Maar de aandeelhouders veegden met een meerderheid van 59 procent de miljoenenbonussen van tafel. Achteraf laten de duidelijk aangeslagen bestuurders weten de uitslag "serius te nemen". Het uiteindelijke besluit over de bonussen ligt echter bij het Shell-bestuur zelf.

Foto

Even spieken

"Maak een einde aan dat gez..."

De Vrije Universiteit heeft economiestudenten verboden om te drinken tijdens tentamens. Door 'economisch' gebruik van waterflesjes zouden de studenten hun plasdrang opwekken, waarna ze op het toilet stiekem technische 'gadgets' als de iPod raadplegen om te spieken. "Een groot deel van de studenten belazert zo de boel", beweert decaan Herman Verbruggen in het Parool. "Het moet afgelopen zijn met het plassen." Waterflesjes acht hij overbodig. Studenten met een kriebel in de keel kunnen van de surveillant een snoepje krijgen. Tijdens de opening van de VU zei Abraham Kuyper al, toen nog naar aanleiding van het stiekem nuttigen van alcohol, dat "een kloek ras van calvinisten niet opgroeit bij de chocoladeketel."

Foto jaycobs / flickr.com

Historisch geblunder

De nieuwe directeuren van het Nationaal Historisch Museum (NHM) gaan met het idee aan de haal alsof het hun eigen speeltje is, waarschuwt initiatiefnemer en SP-Kamerlid Jan Marijnissen. Hij vindt het doodzonde dat het oorspronkelijke idee, dat hij samen met CDA'er Maxime Verhagen heeft uitgedacht, radicaal wordt afgebouwd. Zo verdwijnt de chronologische tijdlijn en wordt het museum niet ondergebracht bij het Openluchtmuseum. Daarmee ziet Marijnissen geen reden

meer om het NHM in Arnhem te vestigen. Hij ziet niets in het nieuwe concept, waarbij de Nederlandse geschiedenis wordt opgesplitst in thema's als land en water, rijk en arm, oorlog en vrede. "Het wordt zo een postmoderne hutspot, hipdoenerij van museumbo-bo's", aldus Marijnissen. "Een nationaal museum moet een chronologie bieden. Zo simpel is het, heel veel mensen kennen die niet." Marijnissen is nooit geraadpleegd over de gewijzigde plannen. Een Kamermeerderheid deelt de kritiek op de herzieningen van het conceptplan en wil met minister Plasterk om de tafel.

SP'er ijverigste euro-parlementariër

Dat de Europese lijsttrekker voor de SP, Dennis de Jong, in de voetsporen treedt van een doorzetter is bekend. Maar nu is zijn voorganger Erik Meijer ook nog officieel uitgeroepen tot de hardst werkende Europarlementariër. Op de website Votewatch.eu kunnen bezoekers de statistieken van alle Brusselse fracties en parlementsleden raadplegen. Met 301 speeches en 535 schriftelijke vragen is Erik Meijer door de site uitgeroepen tot de ijverigste parlementariër in Europa. Zijn aanwezigheid ligt bovendien ruim boven de 90 procent. Votewatch.eu is een project van de *London School of Economics* en de Vrije Universiteit van Brussel.

Foto Suzanne van de Kerk

Geheimzinnig gevangenen-transport

'Vloottechnische problemen' zorgden er op 25 november vorig jaar voor dat 241 passagiers van Arkefly ruim vijftien uur moesten wachten op hun vlucht naar Curaçao. Vervelend, al lijkt het op zich niets bijzonders. Totdat bekend wordt wat de 'vloottechnische problemen' zijn: piloten van Arkefly zijn ingehuurd door de Britse autoriteiten om een geheim gevangenen-transport naar de Caraïben uit te voeren. De zaak kwam aan het licht toen SP-Tweede Kamerlid Emile Roemer met het bedrijf EU-claim namens de getroffen

passagiers de zaak onderzocht nadat hen een schadevergoeding was geweigerd. Hij wijst erop dat het op papier een gewone lijnvlucht betreft, waarmee het toestel juridisch Nederlands grondgebied is. "Aan boord waren vermoedelijk 26 gevangenen en meer dan 100 bewakers. We hebben aanwijzingen dat het om terreurverdachten gaat. Dit roept natuurlijk heel veel vragen op." Hij heeft minister Eurlings om opheldering gevraagd en wil precies weten welke schimmige praktijken er in Nederlandse toestellen plaatsvinden als die worden verhuurd aan buitenlandse autoriteiten.

Gepieter

'Een duizend kilometer lange ode aan de biologische aardappel', zo beschrijft het dagblad Trouw de fietsroute die Greenpeace en Biologica voor ogen hebben. De route geven ze de allitererende naam 'pieperpad'. Daarmee haalden ze zich de woede op de hals van Wim van der Ende van de populaire wandelroute Pieterpad: "Dit is een aantasting van een beschermde merknaam, je kunt ook geen gloeilampen met dubbel L maken!" Greenpeace is overrompeld door de kritiek: "De één is een bekende groene wandelroute, de ander een duurzaam fietspad. Wij hopen juist dat de initiatieven elkaar kunnen versterken." Bovendien acht Greenpeace de kans op verwarring minimaal, omdat de paden elkaar niet kruisen. Van der Ende vindt het Pieperpad op zich een leuk idee, maar blijft woedend over het feit dat hij niet is benaderd over de

Uitgesloten

Meer dan sleuteldraaiers

Terwijl bewaarders kampen met geweld en hoge werkdruk, kondigt staatssecretaris Albayrak van Justitie aan te willen bezuinigen op gevangenispersoneel. Ook moet een aantal gevangenispenningen gesloten worden. SP-Kamerlid Krista van Velzen is hier fel op tegen. "Gedwongen ontslagen moeten worden uitgesloten, we kunnen kundig personeel dat de samenleving veiliger maakt bijzonder goed gebruiken", zegt Van Velzen. De SP houdt momenteel een uitgebreide enquête onder bewaarders, zodat hun stem in Den Haag gehoord kan worden. Ze constateert nu al grote ontevredenheid onder het personeel over werkdruk en veiligheid. "Staatssecretaris Albayrak blust deze veenbrand niet, maar wakkert deze onvrede als een professionele pyromaan aan." Van Velzen wil dat het beroep van inrichtingswerker weer in ere wordt hersteld. "Gevangenispersoneel moet zich weer meer gaan voelen dan sleuteldraaiers, zoals enkele mensen dat noemen. Deze aangekondigde bezuiniging werkt averechts."

Foto: Craig Jewell / sxc.hu

naamkeuze. Pieperroute had hij namelijk wel goed gevonden. "Je moet eens proberen een tocht langs onbespoten erwtes op te zetten en die Green peas te noemen."

Foto: cuorhome / flickr.com

Mensonwaardige 'doorstartwoningen'

Is het humaan om mensen te huisvesten tot op 200 meter van een middelgroot vliegveld dat ernstige geluidshinder veroorzaakt? Het Rotterdamse college vindt van wel. De

huisvesting betreft geen nieuwbouwwijk, maar de nieuwe locatie van een uitzettingscentrum bij Rotterdam Airport. "In een deel van het gebied rondom de luchthaven mogen geen hoge concentraties mensen werken", zegt SP-raadslid Josine Strörmann. "Blijkbaar zijn vreemdelingen mensen die je anders mag behandelen dan andere Rotterdammers." GroenLinks en SP vinden de gekozen locatie totaal ongeschikt en hebben collegevragen gesteld. De Rotterdamse SP-fractie wijst erop dat een te hoge geluidsbelasting kan

leiden tot gezondheidsproblemen, zoals stress, slaapverstoring en een verhoogde kans op hart- en vaatziekten. In het magazine van de Samenwerkende Bewoners-Organisaties Schiebroek van maart/april zegt ook burgemeester Aboutaleb ongelukkig te zijn met de locatie van het uitzettingscentrum. Toch is er gestart met de bouw. Strörmann: "Als Aboutaleb het met ons eens is dat de locatie slecht is, dan moet hij alsnog om de tafel met zijn collega in de Tweede Kamer om naar een alternatieve oplossing te zoeken."

Friesland op de bres voor vergeten 'indianen'

Een herdenking van de stichting van Manhattan zonder de oorspronkelijke bewoners van Amerika erbij te betrekken, dat kan natuurlijk niet, vindt het Friese SP-Statelid Ad van der Kolk. Het is vierhonderd jaar geleden dat pionier Henry Hudson namens de VOC een westelijke doorgang naar de Oriënt zocht. In 1609 stuitte hij op een gebied dat hem geschikt leek voor een Nederlandse nederzetting. De inheemse bevolking noemde het Manahatta (Eiland van Vele Heuvels), inmiddels heet het Manhattan. Een en ander wordt herdacht met een cultureel evenement, om de banden tussen de VS en Nederland te vieren. Zonder Native Americans. 'Navraag leert dat er aan hen gewoon niet is gedacht', constateert Van der Kolk in de Leeuwarder Courant.

Zelf onderhoudt hij op verschillende wijzen contact met de vergeten bevolkingsgroep. De Friese delegatie past, op aandringen van Van der Kolk, het programma aan om meer aandacht te besteden aan inheemse culturen. Het Statenlid heeft de organisatie van het 'event' verzocht hetzelfde te doen.

Foto Beau Brewer / sxh.hu

AWBZ-bezuinigingen bedreigen dagbesteding

Gehandicapten, ouderen en kinderen dreigen door bezuinigingen in de AWBZ hun dagbesteding kwijt te raken. Ook zorgboerderijen raken erdoor in de problemen. Het ministerie van Volksgezondheid schat zelf dat 60 duizend mensen de dupe zullen worden. Onbegrijpelijk, vindt SP-Tweede Kamerlid Renske Leijten: "Een paar dagen per week onder de mensen, daar kijken vele ouderen en gehandicapten naar uit. Dat juist dit door de bezuinigingen sneuvelt, is te bizar voor woorden." Ook het schrappen van de begeleiding op scholen vindt ze kortzichtig. "De bezuiniging is ingevoerd voordat er een goede oplossing was voor leerlingen met bijvoorbeeld gedragsproblemen." Leijten vermoedt dat de bezuinigingen tot grote problemen gaan leiden in zorg en onderwijs. "Ze zullen leiden tot hogere kosten."

Foto Govert de Roos

Goed voorbeeld?

Obama start groene revolutie met witte werf

De Amerikaanse president Obama heeft zijn benzine slurpende Chrysler (7 op 1) aan de kant geschoven en wordt opeens gezien in een ecologisch meer verantwoorde Ford Escape. Hij hoopt dat de bevolking zijn goede voorbeeld volgt. In zeven jaar wil hij de uitstoot van schadelijke stoffen met dertig procent terugdringen. Dat staat volgens regeringsfunctionarissen gelijk aan het van de weg halen van 177 miljoen auto's, meldt dagblad De Pers. Ook de Amerikaanse minister van Energiezaken, Nobelprijswinnaar Steven Chu, wil de uitstoot grondig aanpakken. Dat wil hij onder andere doen door alle daken in de VS in witte, of in ieder geval zo licht mogelijke, verf te dompelen. Nieuwe wegen moeten ook een lichtere kleur krijgen waardoor zonlicht beter wordt gereflecteerd. Deze 'nieuwe revolutie' zou een besparing opleveren die gelijk staat aan het elf jaar lang van de weg halen van alle auto's op de wereld.

Foto: Jared Moossy/Redux / Hollandse Hoogte

Kortere zomervakantie geen oplossing

Een kortere zomervakantie en een nieuwe definitie van onderwijstijd moeten het mogelijk maken dat het aantal lessen wordt verlaagd van 1040 tot 1000. Dat is althans het plan van staatssecretaris Bijsterveldt van Onderwijs. Helaas voor haar wijst bijna tachtig procent van de leraren

het idee af, zo blijkt uit een enquête van de SP onder 1400 leraren. "Dit voorstel moet van tafel", vindt SP-Kamerlid Jasper van Dijk. "Het mist elk draagvlak, terwijl de regering dat als voorwaarde had gesteld voor een nieuwe urennorm." Hij noemt het voorstel een verslechtering van de huidige situatie. "Het draagt ook niet bij aan beter onderwijs, omdat de leerlingen vijf lesvrije dagen krijgen." Dat de scholen zelf mogen bepalen wat zij onder

lessen verstaan, leidt volgens Van Dijk alleen maar tot meer 'ophokuren'. De SP wil kwaliteit in plaats van kwantiteit. Een urennorm heeft pas nut als er voldoende bevoegde leraren zijn en de bekostiging op orde is. "De hoge werkdruk en het tekort aan leraren maken dat de nieuwe 1000-urennorm volstrekt geen oplossing biedt."

Iraakse vakbondsleider in de prijzen

Hashmeya Hoessein uit Irak is onderscheiden met de FNV-vakbondsrechtenprijs voor mensen die onder risicovolle omstandigheden hun vakbondswerk uitoefenen. Na de val van Saddam Hoessein werd Hashmeya Hoessein actief in de vakbond voor elektriciteitswerkers in Basra. Een jaar later werd ze voorzitter van de bond. Hiermee is ze waarschijnlijk de eerste vrouwelijke vakbondsvoorzitter in de hele Arabische wereld. Vakbonden in Irak hebben nog steeds te maken met de gevolgen van het beleid van Saddam Hoessein. Destijds werden de vakbonden door het regime als repressiemiddel gebruikt. Uit die tijd stamt ook een wet waarin vakbonden in de collectieve sector verboden zijn, een wet die nog altijd van kracht is. Bovendien heeft de nieuwe regering besloten dat vakbonden geen bankrekeningen of onroerend goed mogen bezitten. Ondanks deze moeilijkheden en de onveilige situatie weten de vakbonden toch successen te boeken. Gevaarlijk werk betaalt nu beter, dagwerkers hebben vaste banen gekregen en werknemers krijgen beschermende kleding van hun werkgevers. Hashmeya Hoessein toonde zich vereerd de prijs te mogen ontvangen uit handen van FNV-voorzitter Agnes Jongerius: "de eerste vrouwelijke voorzitter van de FNV."

Sjaak Bral

“Door ergernis kun je heel erg positief worden”

Hij is cabaretier, schrijver, presentator en columnist. Maar bovenal is Sjaak Bral (45) Hagenees. In al die hoedanigheden draagt hij een type humor uit dat confronterend en ontwapenend tegelijk is. “Bij mij lach je met een rafelig randje.”

“Ernst kan niet zonder lol en andersom. De oude Grieken wisten dat al: in een toneelstuk zijn de lach en de traan met elkaar verweven. Ik gebruik humor dan ook niet zozeer om de humor zelf, maar om er iets mee te doen, om er iets mee te zeggen. Als mensen lachen staan ze open, zijn ze ontvankelijk. Daarna kun je er bij wijze van spreken alles indouwen wat je wilt. Dus je kunt een grap maken over Jan en Yolande, maar het is leuker als je daarna iets kunt zeggen over het feit dat relaties tegenwoordig zo snel op de klippen lopen. Godfried Bomans heeft ooit gezegd dat humor overwonnen droefheid is. Dat vind ik de mooiste definitie van humor.”

Zijn er daarbij voor jou grenzen?

“Nee. Daags na het drama in Apeldoorn had ik er al een grap over. Oké, soms is het wel lastig omdat de actualiteit zo heftig is. Maar je moet er iets mee doen, vind ik.”

Maar er zijn geen onderwerpen die je mijdt?

“Nee. Natuurlijk zijn er heel trieste dingen, maar op de momenten dat het ertoe doet - en dat zijn vaak erge momenten - dan moet je humor hebben. Dus ook in het ziekenhuis, als iemand op sterven ligt. En ja, het

is heel moeilijk om humor te bedenken bij bijvoorbeeld een genocide.”

De proef op de som dan. Hier is *Der Spiegel* van deze week met op de cover Adolf Hitler en de holocaust. Maak maar een grap, zou ik zeggen.

“Tja, het is misschien pijnlijk om te zeggen, maar ook in de concentratiekampen hebben sommige mensen zich helemaal suf gelachen. Waarom? Omdat het was zoals Max Tilleur zei: het was lachen om niet te huilen. Ze moesten wel. Maar goed, komt-ie: er staan twee joden in een concentratiekamp, zegt de een tegen de ander: ‘Zie je die bewaker? Zelig, hè. Die man staat achter prikkeldraad.’ Een voorbeeld van joodse humor in de oorlog. Het relativeert; ze konden niet anders.”

Wat doet u met mensen in de zaal die dat niet accepteren?

“Nou, na die grap over Apeldoorn zat een mevrouw in de zaal heel zielig te kijken. Mijn voorstellingen zijn heel interactief, dus ik sprak haar aan. Ik zeg: ‘Vindt u het niet leuk, mevrouw?’ ‘Nee’, zei ze, ‘over koningin Beatrix mag je geen grappen maken.’ Ja, dan houdt de lol op. Als je voor jezelf de schotten neerzet, is het moeilijk om eroverheen te klimmen natuurlijk. Dan kun je het blijkbaar nog niet accepteren. En daar begint alles mee, met acceptatie van het feit dat je erom kunt lachen. Tja, en wat

doe ik dan daarmee? Ik hoop dat die mevrouw toch een leuke avond heeft. Kijk, het heeft ook te maken met zelfspot: hoe serieus neem je jezelf? Als je jezelf te serieus neemt, dan ben je nergens.”

Hoe serieus neem je jezelf dan?

“Ja, dat is het rare met al die humoristen. Ik weet niet of je André van Duin wel eens hebt ontmoet, maar dat is een chagrijn van de eerste orde, haha. Ja, als de camera loopt is-ie leuk. Heb ik zelf ook wel. Ik moet mensen aan het lachen maken, maar ben als mens eigenlijk meer het serieuzere type. Wat ik doe is een vak, een ambacht en om het goed te doen moet je er serieus mee bezig zijn. Dat kun je niet in de kroeg 's nachts om vier uur bedenken. Dat heb ik van Wim de Bie geleerd: inspiratie komt, als je ervoor gaat zitten.”

Het AD omschreef jouw werk als ‘een frontale aanval op de tijdgeest’. Mee eens?

“Ik zit aan de actualiteit gebakken, ja. Ik maak actueel cabaret. Ik heb het liever over de dingen die nu gebeuren en waaraan ik aan het eind van het jaar niks meer heb, dan dat ik een stuk ga maken over mijn schoonmoeder.”

Maar welke tijdgeest val je dan aan?

“De voorstellingen die ik nu doe, gaan eigenlijk alleen maar over de crisis. Je leest

“Wou jij met mij vechten? Ik ruk je ogen eruit en ik hang ze aan een ketting om je nek!”

er elke dag over in de krant en dan denk ik: laten we het er in het theater ook eens gezellig over hebben. Mensen zoeken duiding, richting en willen ook graag praten over de dingen die nu spelen. En natuurlijk is er crisis als Jan en Yolande uit elkaar gaan: crisis in Volendam! Op die manier kun je dingen koppelen en zorgen dat je toch weer bij iets uitkomt waar je het over wilt hebben. Ik hou van cabaret met een boodschap. Dat mag je ouderwets vinden, maar ik word helemaal gek van mensen die op het podium staan te springen en gillen. Dat moet er ook zijn hoor, maar voor mij is dat niks.”

Dus een Urbanus kan jou niet zo bekoren.

“Urbanus is fantastisch! Maar voor mij zélf is het niks, nee. Ik weet dat heel veel mensen er geen behoefte aan hebben om alléén maar te lachen. Nou, bij mij lach je met een soort rafelig randje eraan. Zo van: hij heeft wél gelijk, en ja, het doet pijn. Of dat dan effect heeft? Nee, dat niet. Er is geen cabaratiër die de wereld heeft veranderd. Een goochelaar moet ook niet denken dat hij zomaar kan toveren. Maar je mag het wel proberen, toch? Je kan de wereld niet veranderen, maar je moet het wel proberen. Anders zou ik het leven behoorlijk zinloos vinden.”

En wat probeer je dan precies rondom de crisis?

“We weten natuurlijk allemaal waar het om gaat met die crisis. Het hele systeem is doorgedraaid. We hebben geld geleend dat we niet hadden, om spullen te kopen die we niet nodig hebben. Kijk, het moeilijkste in de wereld is het gedrag van mensen veranderen, dat is bijna ondoenlijk. Maar er zijn van die momenten – keerpunten zo je wilt – waarop dat wél kan. En dat is nu. Nu kun je zeggen: blijkbaar werkt dit systeem niet, want het is in elkaar gezakt als een soufflé. Die kans moet je grijpen.”

Maar dat gegeven van geld lenen om spullen te kopen die we niet nodig hebben, dat zal menigeen toch een ongemakkelijke gedachte vinden.

“En dus ga ik het anders verpakken. De verpakking is heel belangrijk. Daarom vertel ik in het theater een sprookje en daarin draai ik ook nog eens alles om. En dan wordt het helemaal duidelijk. Dus ik heb een sprookje geschreven over een land waarin het heel normaal was dat iedereen

een dief was. Iedereen ging 's avonds uit stelen bij een ander. En omdat niemand thuis was, was het geen probleem want iedereen jatte bij elkaar. Niemand had er last van. Maar dat gaat natuurlijk een keer fout. En omdat je de boodschap in zo'n sprookjesvorm giet, snapt iedereen het. Want iedereen begrijpt dat je geen geld kunt uitgeven dat je niet hebt. Natuurlijk gaat het een keer mis! Conclusie: het systeem is fout; het systeem dat je ongelimiteerd elkaar geld kan blijven lenen wat er niet is.”

Wanneer en waarom ben je eigenlijk lid geworden van de SP?

“Ik was al jaren sympathisant van de partij maar toen de SP na de laatste Kamerverkiezingen door de heersende politieke elite aan de kant werd gezet, werd ik heel giftig. Ik dacht: wacht 'ns even, dit is een politiek mandaat van de kiezer, en daar wordt op het Binnenhof niks mee gedaan? Ik had zoiets van: goed, ik kan langs de zijlijn blijven staan, maar ik kan met dat giftige gevoel ook wat dóén. Want succes wordt uiteindelijk toch bepaald door de mensen die meedoen, niet door degenen die aan de kant staan. Het heeft iets te maken met een persoonlijk naar gevoel dat ik om wilde buigen naar iets positiefs. En je moet een keer een keuze maken, het leven bestaat uit keuzes maken. En deze keuze heb ik gewoon gemaakt. Klaar.”

In een krantencolumn schreef je: 'Mag ik een rechts geluid dat nu eens niet klinkt als een natte scheet?', naar aanleiding van Telegraaf-hoofdredacteur Sjuul Paradijs die een 'rechts geluid' op de tv wil gaan brengen. Klinken alle rechtse geluiden volgens jou als een natte scheet?

“Nee, maar in dat geval van die nitwit van de Telegraaf natuurlijk wel. Een behoorlijk populistische actie om te kijken of je je krant kan redden. Het fundamentele rechtse gedachtegoed wordt helaas niet meer zo goed uitgevent. Vind ik wel jammer, hoor. Kijk, je kunt het met andermans ideeën niet eens zijn, maar zo'n Hans Wiegel was toch wel een man met inhoud. Die inhoud is bij rechts verdwenen. Iedereen holt maar achter Wilders aan. Ik heb hem een paar keer ontmoet en hij is een aardige man, maar het probleem is: er zit geen visie

achter. Dat was bij Verdonk ook. Jammer is dat. Want met een sterke tegenstander groei je zelf ook. Tegelijkertijd zie ik dat links ook behoorlijk versnipperd is geraakt. Het hele politieke midden is een blok ijs geworden. Laten we eerlijk zijn: de laatste 150 jaar hebben we in Nederland geen politieke verandering van betekenis gehad. Dat komt omdat iedereen altijd maar op de vluchtheuvel van het CDA gaat staan. Het midden van de weg is een gevaarlijke plek, want je kunt van twee kanten overreden worden. Wat dus ook steeds weer gebeurt met VVD en PvdA. Daar moeten we dus vanaf.”

De titel van je boek 'Eigentijdse Ergernissen' doet vermoeden wat je artistieke drijfveren zijn.

“Nou, het is meer een kapstokje waarmee je de actualiteit in een vorm kan gieten. Iedereen heeft last van eigentijdse ergernissen. Het is een mooie metafoor en een prima manier om dingen met elkaar te bespreken. En om met z'n allen een richting uit te wandelen. Een eigentijdse ergernis geeft gewoon een richting aan. Ook over onbenullige dingen. Twitteren bijvoorbeeld, ook weer zo'n *sign of the times*. Met 140 leestekens moet je iemand anders gaan vertellen wat je meemaakt. Schei toch uit! Waar zijn we nou mee bezig? Of sudoku, vind ik ook ergerlijk. Als ik een sudoku wil invullen, pak ik m'n belastingformulier wel. Rot op! Ergernis is brandstof, hè. Je kan heel erg positief worden van ergernis. Echt! Neem nou de Toppers die op het Eurovisie Songfestival als derde van onderen eindigden. Daar erger ik me aan, ja. Volgens mij was er trouwens maar eentje die het níét erg vond om derde van onderen te zijn en dat was Gordon zelf, hahaha. Maar serieus: het positieve wat uit die ergernis voortvloeit, is dat mensen zich gaan afvragen of je nog wel aan dat evenement moet blijven meedoen. Want het bindende element dat het songfestival vroeger had is verdwenen. Het is gewoon een commercieel circus geworden dat niks te maken heeft met die oorspronkelijke Europese gedachte. Bovendien: dit zijn toch geen liédjes meer! Daar staan mensen allerlei dingen te zingen terwijl er ontplofende geiten uit het plafond komen, weet ik veel. Dat gaat toch helemaal nergens meer over. Goed, het onderwerp is enigszins triviaal. Behalve als je het doortrekt naar de Europese verkiezingen. En dat doe ik dan ook. Zo van: nou, dat zal dan ook wel zo gaan. Dus dan leg je een linkje en dan

“Als mens ben ik meer het serieuze type”

ga je daar weer mee door. Bewustwording leidt tot bewust-zijn. Of ga ik nu te veel de diepte in? Volgende vraag!”

Je bent co-auteur van ‘Ut groen geile boekie’; de geïllustreerde Haagse ‘taalbèbal’ rondom Haagse Harry. Wat is er zo bijzonder aan Hagenezen en hun accent?

“Om te beginnen is het geen accent. Het is een volwassen taal. Alleen hebben wij die taal nooit geclaimd zoals de Friezen. Kijk, de mensen vragen me vaak: wat is het verschil tussen Amsterdam, Rotterdam en Den Haag. Heel simpel: Amsterdammers zijn kooplui, Rotterdammers zijn havenarbeiders en Hagenezen zijn taxichauffeurs. En wat is de kern van een taxichauffeur? Dat hij veel tijd heeft om na te denken. En de kans krijgt om niet alleen kritiek te spuien maar ook nog een mening erachteraan te gooien die ertoe doet. De Haagse taal is het vehikel waar we het in de stad

mee moeten doen en die taal is heel direct. Wij Hagenezen hebben het hart op de tong en gooien alles er gelijk uit.”

Jaja, en als een ander dat doet zitten jullie zeker meteen op de kast...

“Nou, dat valt op zich wel mee. Je moet één ding goed begrijpen: wij zitten altijd in de hoek waar de klappen vallen. Door de eeuwen wordt Den Haag gezien als het centrum van de macht. Het is altijd: Den Haag heeft zus en zo besloten. En altijd is het negatief. Maar de Hagenees zelf heeft er geen invloed op. Dat gebeurt allemaal op het Binnenhof; de grootste probleemwijk van Nederland. Maar je wordt daar wel mee gestigmatiseerd en daarom zijn Hagenezen heel gevoelig voor kritiek van buiten de stad. Zelf hebben we genoeg kritiek op de stad, hoor. Pha, dat wil je niet weten! Maar als jij als buitenstaander zegt: ‘Tjonge, wat een puinhoop is dat Den Haag toch’ – ja, dan heb je een probleem.”

Ja, of jij.

“Wou jij met mij vechten? Ik ruk je ogen eruit en ik hang ze aan een ketting om je nek! Zoiets zou ik kunnen zeggen. En vervolgens loop ik weg. Niks gebeurd. Kijk, een gevecht in Den Haag is bijna altijd een verbaal gevecht. Maar het komt voor een buitenstaander vaak heel bedreigend over. Het is een grote misvatting dat het Haags een agressieve taal is. Je moet het alleen op de juiste waarde weten te schatten...”

Tekst Rob Janssen
Foto's Suzanne van de Kerk

“Europese verkiezingen: opnieuw twee zetels”

De Europese verkiezingen op 4 juni resulteerden voor de SP in het behoud van twee zetels. Geen zetelwinst ten opzichte van de verkiezingen van vijf jaar geleden. Wat we wel gewonnen hebben? Dat alle partijen, met uitzondering van D66 en GroenLinks, tegenwoordig kritisch tegenover Europa staan.

Knus is anders. Het Atrium van het Haagse stadhuis is gigantisch ruim en hoog, strak en wit. Voor kleur zorgt enkel het campagnemateriaal van de politieke partijen, die hier verkiezingsavond houden. Pas als je het doolhof van trappen en loopbruggen trotseert, vind je enige gezelligheid. Namelijk bij de ‘paviljoens’

van de partijen, waar al vroeg op de avond leden, kandidaten en prominenten binnendruppelen. Zoals ook bij de SP, waar een driemansband met accordeon, gitaar en bas licht verteerbare deuntjes speelt en een enkeling al een eerste pilsje drinkt. Tegen de klok van negen wordt de eerste prognose verwacht. Kartika Liotard, de

nummer twee van de SP, staat er ontspannen bij: “De mensen hebben gestemd, dus nu hoeft ik niet meer zenuwachtig te zijn.” Toch wordt er reikhalzend uitgekeken naar de exit poll, die om klokslag 21.00 op het grote beeldscherm getoond wordt. Het vertrouwen van Kartika Liotard blijkt terecht: de SP behoudt haar twee zetels. Grote winnaar is de PVV; voor de PvdA

PARTIJ	ZETEL	VERSCHIL
CDA	5	-2
PvdA	3	-4
VVD	3	-1
GL	3	+1
SP	2	-
CU/SGP	2	-
D66	3	+2
PVV	4	+4

zijn de druiven het zuurst. Even lijkt het alsof er een lichte verwarring door de zaal gaat. De PVV vanuit het niets op vier zetels en de SP wint er geen? Het zou kunnen duiden op een soort van gewenning. Immers: de SP boekte de laatste jaren keer op keer enorme verkiezingsoverwinningen. Duidelijk wordt tevens dat de opkomst opnieuw laag is: rond de 40 procent. Maar als Hans van Leeuwen, presentator van de avond, roept: "Hallo, zijn jullie er nog?", stijgt er toch een luid applaus op. Dan neemt Agnes Kant het

woord: "Onze winst is niet zo'n klapper zoals we die gewend zijn, maar het is dankzij onze jarenlange inzet dat tijdens deze verkiezingen zoveel partijen kritisch ten opzichte van de koers van Europa staan. Anders was de trein gewoon doorgedenderd."

Partijen als het CDA, VVD en PvdA namen tijdens de campagne de nodige items over van de SP, zoals geen bemoeienis met onze publieke sector, minder regels voor de kleine ondernemer, minder rondpompen van geld en het verminderen

van de Europese landbouwuitgaven. "Sinds de door het nee-kamp gewonnen grondwetcampagne in 2005 zijn de partijen snel euro-kritisch geworden. Tot nu toe vooral in woorden. Wij zullen ze aan hun beloftes houden", aldus Agnes Kant.

"Brussel nog meer vertalen naar beeld"

Ook uit ze lof aan het adres van lijsttrekker Dennis de Jong, die op dat moment nog niet in de zaal is: "Dennis is een charmante man en is dat tijdens de campagne ook gebleven. Hij heeft zich niet laten verleiden tot scheldpartijen, wat andere partijen wel gedaan hebben." Als de man in kwestie dan tegen tien uur eindelijk in de zaal arriveert, valt hem een luid en warm applaus ten deel. Ze mogen hem wel, deze Dennis de Jong. Die op de voor hem zo karakteristieke sympathieke wijze de zaal toespreekt: "Je hebt verliezers en winnaars en wij staan voor de zoveelste keer bij het rijtje winnaars. Helaas hebben maar vier op de tien mensen gestemd. Zes van de tien mensen waar Brussel zich wel mee bemoeit, hebben hun stem niet laten horen. Onze taak is het om over vijf jaar te zorgen dat deze mensen wel gaan stemmen door te laten zien wat Brussel doet, en vooral niet moet doen."

Wat later staat Dennis de Jong, wat uit de drukte, de Tribune te woord. Nee, geen verwijt richting die zes van de tien mensen die thuisbleven, benadrukt hij. Het feit dat ze niet gingen stemmen vloeit voort uit het gevoel dat ze geen invloed hebben op Europa. Dat moet de politiek zichzelf verwijten en niet de mensen, zo redeneert het kersverse Europarlementslid. "Aan ons de taak om nog beter te laten zien wat voor verregaande invloed Brussel heeft op bijvoorbeeld postbodes of mensen die werken in de thuiszorg. Kortom: Brussel vertalen naar concreet beeld, zodat over vijf jaar acht van de tien mensen naar de stembus gaan. Want SP stemmen is veel beter dan thuisblijven", aldus Dennis de Jong.

Het laatste woord is aan rapper Umit-C die met de aanstekelijke SP-rap 'Niet Brussel maar de buurt is de basis' de voeten van de vloer krijgt.

Dennis de Jong

Tekst Rob Janssen
Foto's Suzanne van de Kerk

Te oud om te werken

Het kabinet wil mensen langer laten doorwerken voor ze met pensioen mogen. Maar willen werkgevers dat ook? Oudere werkzoekenden komen amper aan de bak. De Tribune vroeg drie mensen die daarover een brief aan de SP schreven naar hun ervaringen.

Sinds 1947 heeft in Nederland iedereen van 65 jaar of ouder recht op een ouderdomsuitkering. Deze pensioenvoorziening is in 1957 vastgelegd in de Algemene Ouderdoms Wet (AOW), en is onlosmakelijk verbonden met de naam van de sociaal-democraat Willem Drees. “Oud en arm hoeven nu nooit meer in een zin gebruikt te worden”, zei hij bij de invoering ervan.

Als het aan de huidige regering ligt, met name aan minister Donner van Sociale Zaken, wordt de pensioenleeftijd nu verschoven naar 67 jaar. Mensen worden tegenwoordig ouder dan in de tijd van Drees (die zelf overigens bijna 102 jaar werd), waardoor de voorziening te duur of zelfs onbetaalbaar zou worden. Volgens minister Donner kan met de verhoging van de AOW 4 miljard worden bezuinigd in een periode van 20 jaar.

SP-Tweede Kamerlid Paul Ulenbelt noemt dit flauwekul. “Niemand kan de gevolgen over een dergelijke periode overzien”, zegt hij. “Van de mensen tussen de 60 en 65 jaar werkt nu maar 30 procent en van de 64-jarigen slechts 13 procent. Een grote meerderheid van de mensen die 65 jaar wordt, krijgt nu dus een uitkering wegens werkloosheid, langdurige ziekte of zit in de bijstand. Die zouden als Donner zijn zin krijgt dus gewoon twee jaar langer in die uitkering blijven zitten”, zegt Ulenbelt.

Foto Caro Bonink / HH

“Het is maar de vraag of dat geld oplevert voor de staatskas.”

Officieel is leeftijdsdiscriminatie bij het aannemen van personeel verboden. Maar in de praktijk is het voor ouderen die om welke reden dan ook werkloos worden heel erg moeilijk om een nieuwe baan te

vinden: 80 procent van de vacatures wordt vervuld door mensen onder de 40. De leeftijd waarop je ‘te oud’ bevonden wordt, komt steeds lager te liggen. Dat blijkt niet alleen uit de cijfers, maar komt ook naar voren in de vele brieven die de SP over dit onderwerp ontvangt.

Trudy van der Made

“Ik had een goede baan. Ik werkte als botanisch analiste in Aalsmeer. In Delft heb ik daar een middelbare opleiding voor gevolgd. Het is een vak dat niet veel voorkomt, maar ik had een uitstekende baan. Het enige nadeel was dat ik een flink eind van Aalsmeer woon en dus iedere dag heen en weer moest. Dat betekende dat ik om zeven uur de deur uit ging en pas twaalf uur later weer thuis was. Toen we kinderen kregen werd dat een bezwaar. Op het werk van mijn man zagen ze het niet zitten dat hij minder ging werken dus zat er niets anders op dan dat ik ophield met werken.

Tien jaar lang heb ik vooral voor de kinderen gezorgd. Ik heb nog een jaar bij een tuinder hier in het dorp in de kas gewerkt, maar dat hield op. Het was voor hem voordeliger om Polen te nemen, die hoefde hij minder te betalen. Ik werkte maar een paar uur per dag en er is nog sprake van geweest dat ik ook zwart betaald zou krijgen, maar uiteindelijk werd ik met een smoesje weggestuurd. Ik kom nu nog wel eens langs dat bedrijf maar daar werken nu alleen nog maar Polen. Nu breng ik post rond, maar daar verdien je echt niets mee. Ik heb vandaag anderhalf uur post gelopen en 12 euro verdiend. Daar komt het sorteren dan nog bij. Dat heb ik gisteren gedaan, dat was ook nog een uur. Dus tweeënhalve uur voor 12 euro. Dat is leuk voor het snoepgoed, maar daar kan je niet van leven.

Twee jaar geleden kwam hier in de wijk een Albert Heijn. Toen daar caissières gevraagd werden, heb ik een sollicitatiebrief geschreven. Wekenlang hoorde ik niets. Toen ik ging informeren kreeg ik te horen dat mijn brief was zoekgeraakt: ‘Schrijf maar een nieuwe.’ Maar ja, de sollicitatieprocedure was al voorbij. In mijn tweede brief vroeg ik om een bevestiging en die heb ik ook gekregen. Ze

Foto Joost Hoving / HH

waren nu ook min of meer verplicht om me uit te nodigen. In het gesprek vroegen ze of er bepaalde tijden waren dat ik niet beschikbaar was en ik zei dat dat geen probleem was. Ze zouden me snel bellen. Maar ik heb nooit meer iets van ze vernomen. Als ik nu langs die zaak kom zitten er allemaal jongeren achter de kassa. Ik heb het ook nog in mijn eigen vak geprobeerd. Bij een internationaal zaadbedrijf werden parttime laboranten gevraagd. Via de site kon je solliciteren. Vervolgens kreeg ik een paar keer bericht dat mijn sollicitatie naar een andere persoon in het bedrijf was doorgestuurd. Ik geloof dat ik wel zeven keer zo'n bericht kreeg. Maar daar is het ook bij gebleven. Uiteindelijk heb ik niets van ze gehoord. Daar wordt je dan wel een beetje moede-loos van. Uiteindelijk heb ik ook bij een supermarkt hier vlakbij gesolliciteerd. Daar zochten ze

met spoed caissières voor 12 uur per week. Ik werd zowaar uitgenodigd voor een gesprek. Daar werd me verteld dat ik vooral flexibel moet zijn. ‘Kijk’, werd er gewoon tegen me gezegd: jij bent veel duurder dan die jongeren, dus je moet ook veel harder werken want je kost ons meer. Daar werk ik nu, al hou ik de postbezorging nog even aan. Dat flexibele betekent ook dat eerst de jongeren ingepland worden, op de tijden dat zij kunnen, de tijd die over blijft is dan voor mij. Daarbij rekenen ze het ook zo dat je bijna geen pauzes hebt. Ik moet dan bijvoorbeeld van 12 uur 's middags tot 6 uur werken. Zes uur dus. En dan heb ik een kwartier pauze. Want voor twaalfen moet ik natuurlijk al geluncht hebben en na zessen kan ik thuis gaan eten. Maar goed, ik ga nergens tegenin, want ik ben nu nog op proef, en het is beter dan de post rondbrengen. Maar wat me steekt is dat je aldoor afgewezen wordt omdat je te oud ben. Ze zeggen dat niet, want dat mag niet, dat is leeftijdsdiscriminatie. Je krijgt gewoon geen antwoord, of ze zeggen dat ze al mensen hebben, maar evengoed hangt er dan nog een briefje dat ze personeel zoeken. En een paar weken later zitten er dan allemaal nieuwe jongeren achter de kassa. Er wordt nu zo gezegd dat mensen langer moeten doorwerken, maar mijn ervaring is dat je op je negenendertigste al te oud bent voor een fatsoenlijke baan.”

“Met 39 al te oud voor een fatsoenlijke baan”

Hans van Velzen

“Ik ben nu zestig jaar, op mijn vijftiende ben ik begonnen met werken. In een drukkerij. Ik heb de grafische school gedaan en heb bijna mijn hele leven in die sector gewerkt. Ik ben opgeklommen via voorman tot uiteindelijk productie leider. Toen ik 53 was ging het mis. Door een reorganisatie kwam ik op straat te staan. Ik heb me toen suf gesolliciteerd, van Groningen tot Deventer, in totaal zo'n honderd sollicitaties. Maar nergens werd ik aangenomen. Vaak kreeg ik te horen: ‘U bent te oud en te duur.’ Mijn antwoord was dan steeds: ‘Dat te duur daar kunnen we over praten, maar mijn leeftijd daar kan ik niets aan doen.’

Anderhalf jaar heb ik thuis gezeten. Omdat ik graag weer aan de slag wilde heb ik gereageerd op een advertentie waarin stond: ‘Wie heeft er geen twee linkerhanden?’ Nou, die heb ik niet. Ik heb altijd veel geklust en bijvoorbeeld de oude boerderij waar ik woon helemaal opgeknapt. Het bleek te gaan om een bedrijf dat woningen van een woningbouwstichting opknapte als de mensen gingen verhuizen: deuren stellen, ramen repareren, elektra vervangen, dat soort dingen. Oorspronkelijk was het een gewoon bedrijf waar de mensen in loondienst waren. Maar iemand had bedacht dat het een aparte BV moest worden die ging werken met zelfstandigen zonder personeel (ZZP'ers). Je moest zelf investeren, een busje kopen, allerlei materialen aanschaffen en dergelijke. Je was zelfstandig ondernemer, maar de BV (100 procent dochter van de woningstichting) regelde het werk. Je kreeg een contract van 5 jaar. In de loop van mijn eerste contract kwamen ze erachter dat de belastingdienst een dergelijke constructie niet accepteert. Die beschouwde het als een verkapte vorm van loondienst, omdat wij altijd alleen maar voor dezelfde stichting werkten. Toen zijn ze gaan zoeken naar andere opdrachtgevers en zo kwamen er onder andere een vereniging van huiseigenaren en een zorgstichting bij. Maar dat was niet voldoende. Wij kregen toen te horen dat we zelf particulier werk erbij moesten gaan zoeken. Ik had daar grote problemen mee. Ik ben geen aannemer, daar heb ik geen diploma's voor. Er werd van me verwacht dat ik serres ging aanbouwen en dakkapellen en dergelijke. In mijn eigen woning zou ik daar geen probleem mee hebben. Maar in andere huizen weet je vaak niet hoe de

“Als een stuk vuil aan de kant gezet”

Foto Chris Keulen / HH

constructie is en als er wat mis gaat draag je als zelfstandige wel de verantwoordelijkheid. Ik was erin gestapt om onderhoud te gaan doen en niet om aannemer te worden. Toen is mijn contract niet verlengd en stond ik weer op straat. Ik was toen 58. Toen kreeg ik het aanbod om weer in een drukkerij te gaan werken. Dat heb ik natuurlijk gedaan, maar dat heeft maar twee jaar geduurd. Ik kreeg een jaarcontract dat daarna verlengd werd met nog een jaar. Maar inmiddels ging het zo slecht met het bedrijf dat alle mensen met een jaarcontract eruit moesten. Nu ben ik weer werkloos. Omdat ik 5 jaar als ZZP'er heb gewerkt, heb ik volgens de wet geen arbeidsverleden voor de WW. Ondanks het feit dat ik mijn

hele leven heb gewerkt zou ik maar drie maanden WW krijgen en daarna moest ik de bijstand in, zo kreeg ik in eerste instantie te horen. Toen ik bij het UWV de hele zaak nog een keer had uitgelegd, bleek het iets gunstiger te liggen. Toen ik indertijd als productie leider ontslagen werd had ik recht had op 4 jaar WW, met verlenging van nog twee jaar. Omdat ik toen maar anderhalf jaar in de WW heb gezeten, blij ik nu recht te hebben op een restant van de WW dat ik toen niet ‘gebruikt’ heb. Nu heb ik recht op tweeënhalve jaar WW. Dan ben ik 63 en een half en moet ik de bijstand in.

Omdat ik op mijn drieënvijftigste noodgedwongen iets anders ben gaan doen, blij ik ook mijn recht op de VUT (vervroegde uitkering) in de grafische sector te hebben verspeeld. Om daarvoor in aanmerking te komen moet je de 10 jaar voor je pensioen in de grafische bedrijfstak werkzaam zijn geweest. Ik ben op mijn achtënvijftigste weer teruggegaan in die bedrijfstak, dus kom ik daar niet voor in aanmerking. Vanaf het begin van de VUT-regeling, dat wil zeggen vanaf 1979, heb ik VUT-premie betaald. Maar ja, zeggen ze dan, het is een omslagregeling en geen spaarsysteem. Je betaalt premie voor de mensen die op dat moment in de VUT zitten en niet voor je eigen VUT later. Ik kon praten als Brugman, maar zo zijn de regels en ik kom er niet voor in aanmerking. Iemand die op zijn drieënvijftigste het grafisch bedrijf in gaat kan op zijn drieënzestigste met de VUT. Maar ik, die op mijn vijftiende ben begonnen en bijna veertig jaar in het grafisch bedrijf heb gewerkt kom er niet voor in aanmerking. Omdat ik niet werkloos thuis wilde blijven zitten met een WW-uitkering maar als ZZP'er aan de slag ben gegaan. De regering roept nu dat mensen langer moeten blijven werken. Dat het zo belangrijk is dat oudere werknemers aan het werk blijven om hun kennis over te dragen aan jongeren. Nou, ik heb jongeren opgeleid, ik heb examens afgenomen, ik heb bijna veertig jaar ervaring maar ze hebben me niet meer nodig. Ik word als een stuk vuil aan de kant gezet.”

Fransisca van Wissen

“Mijn laatste baan was bij de administratie van een thuiszorgorganisatie. Ik heb daar maar een jaar gewerkt. Plotseling kreeg ik te horen dat er geen werk meer voor me was. Kort daarvoor had ik in mijn vakantie een ongelukje gehad. Ik was gevallen en zag bont en blauw. Toch ben ik daarna gewoon gaan werken, al kostte het me moeite. Een paar weken later werd ik ontslagen. In dezelfde week dat ik ontslag kreeg, werd er op een andere afdeling een jonge jongen aangenomen om precies hetzelfde werk te doen wat ik deed. Maar ja, die was natuurlijk goedkoper.

Niet lang nadat ik weg was, is de hele afdeling waar ik werkte opgeheven en uiteindelijk is de hele organisatie overgenomen door een andere organisatie. De directeur ging met drieënhalve ton naar huis, maar ik en de andere mensen van mijn afdeling, tien in totaal, kwamen gewoon op straat te staan.

Er wordt gezegd dat er onder die directeur sprake was van mismanagement. Ik kan dat niet goed beoordelen. De directeur was zelf weinig op het werk aanwezig en voor ons als personeel was hij nauwelijks aanspreekbaar. Wat me wel opviel, was dat er indertijd van alles mogelijk was. De bomen leken tot in de hemel te groeien. Als er mensen met pensioen gingen werden er feesten georganiseerd waarbij artiesten werden gehoord en weet ik wat niet allemaal.

Mijn ontslag was een vreselijke klap voor me. Eerst wilde ik het gewoon niet geloven. Maar ja, het was toch zo. Toen ben ik gaan solliciteren. Ik heb tussen de vijf- en zeshonderd brieven en e-mails verstuurd. Zonder resultaat. Vaak krijg je geen reactie en vaak een standaardbriefje – dat

Foto Bert Beelen / HH

er veel gegadigden waren en dat de keus niet op jou is gevallen. Dat soort teksten. Maar wat me echt stoort, is de houding van het Centrum voor Werk en Inkomen (CWI). Ik dacht dat die er waren om je zo goed mogelijk aan werk te helpen. In een uitzending van Netwerk hoorde ik een tijd geleden de directeur van het CWI vertellen dat er door zijn organisatie niet gediscrimineerd werd. Niet naar afkomst en niet naar leeftijd.

Nou, mijn ervaring is anders. En niet één, maar verschillende keren. Bij het CWI staan van die borden met vacatures. Daarop werd een administratieve kracht gevraagd, dus ik vraag om de gegevens van dat bedrijf zodat ik kan solliciteren. ‘Nee mevrouw, dat is niet voor u’, kreeg ik te horen. ‘Ze willen alleen mensen onder de 35 jaar.’ Toen ik zei dat dat helemaal niet mocht, dat het leeftijdsdiscriminatie is, kreeg ik te horen: ‘Dat gaat u helemaal niets aan. Die bedrijven gaan ervan uit dat wij ze goede mensen sturen, de mensen waar zij om vragen, en anders krijgen we gewoon geen opdrachten meer van ze.’

Het CWI laat zich dus de wet voorschrijven door die bedrijven. En dat is me niet één keer gebeurd, maar diverse malen. Ik kwam er ook achter dat er bij het CWI banen worden aangemeld die niet in de bakken komen, maar die gewoon naar bepaalde mensen worden doorgeschoven. Dat kan toch niet. Het CWI zou toch voor iedereen moeten werken, iedereen zou toch een gelijke kans moeten krijgen? Ik heb wel zo’n reïntegratiecursus gehad, maar die is alleen gericht op het schrijven van sollicitatiebrieven, bellen voor een baan en dat soort zaken. Nou, dat kan ik wel. Het probleem is dat die banen er gewoon niet zijn. Ze nemen nu geen mensen op MBO-niveau meer aan, want ze kunnen ook mensen met een hoger opleidingsniveau krijgen. En ze nemen geen ouderen meer aan als ze jongeren kunnen krijgen. ‘U bent te oud’, werd er gewoon op het CWI tegen me gezegd. De regering heeft het nu over werken tot je zeventenzestigste. Nou, ik weet niet of ik zo lang zou willen en kunnen werken, maar de komende tien, vijftien jaar zou ik graag nog werken. Maar ik kom nergens aan de slag. En kijk, ik ben een Nederlandse vrouw, als ik zo behandeld wordt, dan ben ik er zeker van dat iemand met een geel of een zwart gezicht bij het CWI ook wordt gediscrimineerd. Het zal heus niet tot ouderen beperkt zijn.”

Tekst Willem Bos

Op hun verzoek zijn de namen van Francisca van Wissen en Trudy van der Made veranderd

“Het CWI doet gewoon mee met die leeftijdsdiscriminatie”

WWW.65BLIJFT65.NL

Twinning: de nieuwe hulprelatie met Suriname

Bij de onafhankelijkheid van Suriname in 1975 werden afspraken gemaakt over Nederlandse ontwikkelingshulp, die sindsdien nauwelijks zijn veranderd. Totdat vorig jaar 'Twinning' in de plaats kwam van de oude verdrags hulp. Wat is het en gaat het werken? Verslaggeefster Maja Haanskorf neemt poolshoogte in Suriname.

Revalidatiecentrum

Van toerisme tot het loodswezen, van logopedie tot marketing. Je kunt het zo gek niet bedenken of er staat wel een project in de startblokken in het kader van de 'Twinningfaciliteit' tussen Suriname en Nederland. Twinning is het op projectbasis aan elkaar koppelen van organisaties uit beide landen die op hetzelfde terrein werkzaam zijn. Deze nieuwe samenwerkingsrelatie is vooral gericht op armoedebestrijding en duurzame ontwikkeling in Suriname. Niet langer zijn overheden de hoofdrolspelers, maar particuliere en non-gouvernementele organisaties. Minister Koenders van Ontwikkelings-samenwerking heeft Twinning begin 2008 in het leven geroepen. Zelden begroette de Tweede Kamer een voorstel zo enthousiast als de instelling van de Twinningfaciliteit. Ook de SP was positief. Zo zei Harry van Bommel dat de nieuwe relatie tussen Suriname en Nederland nu is gebaseerd op

vriendschap en respect en niet langer op afhankelijkheid. "Het is goed om via Twinning kennis te delen. Voorwaarde is wel dat de faciliteit openstaat voor alle bevolkingsgroepen en dat er meerwaarde wordt geleverd." Nu de eerste initiatieven in de steigers staan, komen er ook wat meer kritische geluiden op. Zo bekritiseert Van Bommel het feit dat alleen Nederlandse organisaties 'penvoerder' mogen zijn, oftewel projectaanvragen in mogen dienen, zodat die in feite de dienst uit kunnen maken. Anderzijds benadrukt hij, als positief aspect, dat Twinning kennisuitwisseling tussen Nederlandse en Surinaamse instellingen mogelijk maakt. Daar hebben niet alleen de Surinaamse partners profijt van, maar ook de Nederlandse. Hoe kijken de mensen voor wie de projecten in Suriname zijn bedoeld naar Twinning, zoals vrouwen die een bedrijfje willen starten en dorpelingen die toerisme

willen ontwikkelen? Via de Uitvoeringsorganisatie Twinningfaciliteit Suriname-Nederland (UTSN) krijg ik een lijst met organisaties in Nederland en hun Surinaamse partners. Het lijkt wel of heel Paramaribo 'twint' met een evenknie in Nederland. Wie nog geen twinningpartner heeft, is er wel naarstig naar op zoek. Al snel struin ik met een lijst afspraken door Paramaribo.

"Alle kinderen helpen"

Overall om Magda Agdjasi (41) heen liggen lappen stof in vrolijke kleuren. "Mijn droom is een atelier met een winkeltje, waar ik mijn eigen kledinglijn ontwerp en verkoop", vertelt Magda. Ik ben in haar huis in een buitenwijk van Paramaribo, waar ze woont met acht kinderen. Een negende is op komst. "Vijf meiden en een zoon heb ik, de andere twee zijn kinderen

van mijn zus.” Op tafel ligt een groot stuk papier, waarop ze een ontwerp voor een short tekent. “Dat doe ik het liefst”, zegt ze stralend. “Ontwerpen gaat vanzelf. Er zitten zoveel ideeën in mijn hoofd, ik heb niet eens tijd ze allemaal uit te voeren.” Mijn oog valt op een stapel *pangi's*, traditionele wikkelrokken, met een pauwenpatroon. “Dit zijn moderne ontwerpen”, vertelt ze trots. “Volgens de Saramaccaanse traditie moet een pangi van geruite stof zijn, met effen applicaties. Kleuren moeten altijd sterk contrasteren. Ik vind dat saai, steeds hetzelfde maken. Bovendien wil ik ook andere vrouwen bereiken en andere kledingstukken maken. In de stad dragen veel minder vrouwen een pangi. Nu verkoop ik aan Javanen, Hindoestanen, blanken, iedereen.” Tot nu toe werkt Magda in de informele sector: “Anders moet ik belasting betalen en daarvoor moet ik zeker zijn van genoeg afzet”, meent Magda. Toch hoopt ze binnenkort die stap te kunnen maken, met hulp van de Nationale Vrouwen Beweging (NVB). “Ik wil meedoen aan een project waar ik een businessplan leer maken en steun krijg bij de start van mijn bedrijfje. Via mond-tot-mondreclame heb ik al klanten, maar om constant te leveren moet ik bijvoorbeeld vijftig dezelfde kunnen maken en al het materiaal van te voren aanschaffen. Daarvoor heb ik krediet nodig.” Dochter Rike (17) ziet het helemaal voor zich. “Eerst wil ik economie studeren, dan ga ik mijn moeder helpen met haar bedrijf, export opzetten naar het buitenland.” Ach, al haar kinderen helpen, vertelt Magda: “Ze knippen rafels af, leggen zomen en naaien applicaties op.” Want alles is handwerk, letterlijk met naald en draad of op de naaimachine.

“Na de coup was cosmetica schaars”

Het project Business4all van de NVB wil Surinaamse vrouwen kansen bieden hun eigen bedrijf op te zetten. Een eerste groep van vijftien vrouwen wordt geselecteerd om mee te doen aan het project. Ook Judith Munstler (63), van huis uit apothekersassistente, hoopt een van de vijftien uitverkoren vrouwen te zijn. Achter haar kapsalon runt ze een fabriekje waar ze haarproducten maakt. JUVET heet het: Judith maakt vetten. “Dat doe ik al dertig jaar”, vertelt ze. “Na de coup in 1980 was er schaarste aan cosmetica. Toen ben ik gaan experimenteren, eerst met schapen-

vet. Daar deed ik vaseline, lanoline en paraffine bij. Dat werd mijn eerste haar- en bodylotion. Daarna begon ik met tonkabonen, een 100 procent natuurlijk product uit het binnenland. Daarvan heb ik nu een hele haarlijn, van olie tot crème en shampoo.” In haar fabriekje laat ze de voorraden zien en de grote ton waarin ze de ingrediënten volgens vast procédé omroert. “Ik lever farmaceutische kwaliteit, ook al zijn mijn producten zeer betaalbaar.” Jaarlijks produceert ze gemiddeld 25.000 potten haarvet, maar dat zouden er 1000 per dag kunnen zijn. “Via twee lokale distributeurs verkoop ik aan supermarkten en cosmeticawinkels in Suriname, maar ik wil graag meer afzet in Nederland. Ik sta al ieder jaar op het Kwakoe Festival in de Bijlmer om mijn producten te promoten. Ik zou graag een vaste afnemer hebben, bijvoorbeeld het Kruidvat.” Munster hoopt via deelname aan het project hulp te krijgen bij het netwerken en matchen. “Alleen is dat moeilijk, ik weet niet hoe ik dat moet aanpakken.” Aan durf ontbreekt het haar niet: “Mijn grootvader was winkelier, van hem heb ik ondernemersgeest geërfd.”

“Ons christelijke koor is zeer bekend”

De rit naar Klaaskreek, een dorp 80 kilometer ten zuiden van Paramaribo, leg ik af in een fourwheeldrive. Een gewone

auto riskeerde het verhuurbedrijf niet. Eenmaal op de bauxietweg ben ik blij met de pick-up op hoge wielen, die moeiteloos door de rode aarde rijdt. Regelmatig passeer ik Chinese arbeiders die de weg tot aan Atjoni bij het Brokopondomeer gaan asfalteren. “Dat is goed voor het toerisme”, meent Marlene Rantwijk, voorzitter van de Stichting Ontwikkeling Klaaskreek (STOK). “We willen vooral binnenlands toerisme aantrekken, om daarmee het dorp tot ontwikkeling te brengen. Om dat goed op poten te krijgen zoeken we een twinningpartner die met kennis en investeringen kan helpen om een duurzaam project op te zetten. Het accent moet liggen op het tonen van onze traditionele cultuur. Die bestaat uit een mengeling van marroncultuur en christelijke elementen. Ons christelijke koor is zeer bekend. Dat kan bijvoorbeeld optredens voor toeristen verzorgen.” In Klaaskreek is al een prachtig strand aangelegd aan de oever van de Surinamerivier. Emmy Eiffelaar, verpleegkundige bij de post van de Medische Zending en lid van STOK, leidt me rond in het dorp. “We hebben vanaf het strand een wandelpad uitgezet van drie kilometer en speeltoestellen geplaatst bij het strand. Maar er is meer nodig. In 2008 zijn we begonnen met een eerste project”, vertelt Eiffelaar. “Een regatta met korjalen over de rivier. Ook organiseren we sportdagen voor schoolklassen.” Probleem zal zijn om te concurreren met het nabij

Fabriekje achter de kapsalon

Traditionele rokken naar modern ontwerp

gelegen Berg en Dal, een nieuw en luxe resort dat buitenlandse toeristen trekt, maar ook Surinamers met geld.

“Thuis moet ik mijn Surinaamse leerlingen vaker aansporen”

Een heel andere vorm van twinning tref ik op het MAS, de Maritieme Autoriteit Suriname. Voor de opleiding tot loods twint het MAS met het Rotterdamse Scheepvaart en Transport Lyceum. “Het is een eenmalig project”, zegt directeur Amafo. “We zijn bezig een opleiding voor maritiem onderwijs in te richten. In afwachting daarvan wilden we starten met een pre-nautische opleiding, waarna leerlingen kunnen beginnen met de opleiding tot loods. Docenten uit Rotterdam geven negen maanden hier les en daarnaast volgen twee medewerkers van onze afdeling hydrografie drie maanden een cursus in Rotterdam.” Stuurman Bert Stoel is aan zijn laatste maand bezig. “We rouleren met drie docenten. Ik heb vooral nautische vakken gegeven en ook wat wiskunde en Engels. De leerlingen zijn zeer gemotiveerd. Dat had ik niet verwacht, ik moet mijn Surinaamse leerlingen thuis vaker aansporen iets te doen. De opleiding van negen maanden is voor de studenten gratis. Maar als ze voortijdig afhaken of onvoldoende presteren, moeten ze een fikse boete betalen. Na het diploma moeten ze stage gaan lopen en met de werkelijke loodsopleiding beginnen.” Alle leerlingen krijgen gegarandeerd een baan als loods of een andere baan binnen de MAS. “Want je

kunt prima afstuderen en toch niet geschikt zijn als loods”, meent Amafo. Nancy Yang (18) is een van de twee vrouwelijke studenten. “Ik heb gereageerd op de advertentie in De Ware Tijd. Het leek me echt interessant, adviseur te worden van de kapitein. Bovendien kun je stage lopen op de grote vaart.” Raoel Reding (27) werkte al bij de MAS. “Ik vind het een uitdaging en deze kans is uniek.” Beide zijn goed te spreken over de wijze van lesgeven van Stoel. “Hij probeert eerst iets uit de leerlingen te krijgen in plaats van meteen te gaan uitleggen hoe het moet.”

“Een aangepaste computer is duur”

Integratie van mensen met een beperking op de arbeidsmarkt, daar draait het project REFIT om. In Suriname bezoek ik het Revalidatiecentrum en het Blindeninstituut. Met hun twinningpartners in Nederland werken ze onder andere aan een testcentrum waar de belastbaarheid van mensen kan worden gemeten. “Bij werkgevers bestaan veel vooroordelen over wat mensen met een beperking kunnen”, vertelt Marieke Buitenhuis, ergotherapeut bij het Revalidatiecentrum. Vendette Condari (51) kan erover meepraten. Na een beroerte kwam ze via de neuroloog bij ergotherapie terecht. “Daar leerde ik weer zoveel mogelijk een normaal leven te leiden.” Intussen heeft ze een administratieve baan op de poli van het ziekenhuis: “Fulltime en geen dag ziek geweest.” “Met twinning zetten we in op het verbeteren van

de diagnostiek en de *jobcoaching*”, zegt Buitenhuis. “De vraagsturing vindt plaats vanuit Suriname. Nederlandse partners kunnen zien wat wij hier doen met weinig middelen. We starten met dertig mensen, die we in twee jaar tijd naar werk willen toeleiden.” Voor Natasia Hanenberg, directeur van het Blindeninstituut, is een professionelere en gestructureerde aanpak een voordeel van twinning. “Op de langere termijn moet het ertoe leiden dat er minder mensen met een beperking thuiszitten. Met wat hulpmiddelen kunnen veel mensen gewoon meedraaien. Daarvoor moet een fonds komen, want een speciale computer is duur.”

“Waarom moeten Nederlanders altijd aan het zwembad vergaderen?”

Heel af en toe hoor ik wat kritiekpuntjes. Voorzichtig geformuleerd en liefst anoniem geuit. Want Suriname is klein en ons kent ons. Zo zouden Nederlanders te snel adviezen geven zonder te luisteren naar hun Surinaamse partner. Ook zouden ze meer op hun woordkeus moeten letten: een ‘pool-vergadering’ steekt. Waarom moeten die Nederlanders vergaderen aan de rand van het zwembad in het luxe hotel Torarica? Nederlanders met hun vlotte babbel intimideren de Surinamers, die niet onbeleefd willen zijn. Ook het feit dat de Nederlandse partner penvoerder is, voelt wat onbehaaglijk. Aan de andere kant lijken veel Surinamers gewend te zijn geraakt aan een stroom van geld en middelen uit Nederland. Belangrijker is wellicht de vraag wie controleert wat de effecten van al die twinningprojecten zijn. ‘Laat duizend bloemen bloeien’ klinkt mooi, maar samenhang is ook nodig. Harry van Bommel deelt die kritiek: “Aanvankelijk was ik zeer enthousiast, omdat Nederland betrokken blijft bij de ontwikkeling van Suriname. Ik zie ook nog steeds wel positieve punten. Er wordt echter veel te veel door een Nederlandse bril gekeken. Er zou meer gebruik gemaakt moeten worden van de deskundigheid daar, en van de kennis van de Surinaams-Nederlandse gemeenschap hier.”

Tekst & foto's: Maja Haanskorf

No Span!

‘Maak je niet druk’, betekent het, ‘geen stress’: No Span! Het is ook de naam waaronder Harry van Bommel onlangs een aantal swingende en zeer druk bezochte bijeenkomsten heeft georganiseerd.

Geen saai bedoening, maar swingende bijeenkomsten met behalve informatie en discussie ook een flinke dosis cultuur en ontspanning. Dat zijn de bijeenkomsten die Tweede Kamerlid Harry van Bommel de afgelopen maanden namens de SP organiseerde in Den Haag, Rotterdam en Amsterdam. Zo voerden in Rotterdam een Creoolse en een Hindoestaanse Surinaams-Nederlandse vrouw een hilarische sketch op, waarin duidelijk werd hoe verschillend de achtergronden van deze twee bevolkingsgroepen zijn. Ze hebben elk hun eigen religie en cultuur, en hun eigen verleden: de ene groep werd naar Suriname gehaald als slaven, de andere als contractarbeiders. Maar ze lopen ook regelmatig tegen dezelfde problemen aan. De stigmatiserende 100-procentscontrole op drugs bijvoorbeeld, die alle reizigers van Paramaribo naar Schiphol treft: ‘Komt zo’n hond, ruikruik-ruikruik, en dan zal je toch je tas vol hebben met het lekkere eten van je moeder.’

AOW-gat

Natuurlijk hebben veel Surinaamse Nederlanders dezelfde zorgen als andere Nederlanders als het gaat om huisvesting, het behoud van hun buurt, de opleiding van jongeren en de zorg voor ouderen. Maar daarnaast hebben ze ook specifieke problemen. Mensen die minder dan vijftig jaar in Nederland wonen, krijgen bijvoorbeeld geen volledige AOW. Dit treft heel wat oudere Surinaamse Nederlanders die al voor 1975 werkten en belasting betaalden, toen Suriname nog een Nederlandse kolonie was. Een aantal van hen belandt daardoor in de bijstand, en dat betekent weer dat ze maar beperkte tijd in het buitenland mogen verblijven en eerst hun spaarcenten en huisje op moeten eten. Harry van Bommel zet zich in de Tweede Kamer in voor deze groep. “Het is gelukt om de maximale verblijfstijd op te rekken,

van drie naar zes maanden. Dat is een goed begin. De SP is er voor om alle beperkende maatregelen op te heffen en het AOW-gat te dichten, zodat ouderen niet meer onnodig in de bijstand komen.”

Suriname: juist nu

Ook op andere punten is vooruitgang geboekt. “Door de inzet van de SP in de Kamer worden Surinaamse studenten nu hetzelfde behandeld als Europese studenten”, vertelt Van Bommel. “Daardoor hoeven zij niet meer een veel hoger bedrag aan collegegeld te betalen. Ook hebben we ervoor gezorgd dat er een aantal verbeteringen is doorgevoerd bij de 100-procentscontrole op Schiphol. Zo wordt er nu meer met de bolletjesscan gewerkt, wat vernederende inwendige controles overbodig maakt.” Op de No Span-avonden bleken ook de kosten van vliegtickets de gemoederen bezig te houden. Er zijn maar twee luchtvaartmaatschappijen die rechtstreeks

op Paramaribo vliegen, en die vragen soms krankzinnige prijzen. Eenzelfde ticket kan de ene keer 300 euro kosten en het volgende moment 2400. Harry van Bommel wil dat de minister, die de maximumtarieven moet goedkeuren, daar iets aan gaat doen.

Verder staan er veranderingen op stapel rondom de ‘toescheidingsovereenkomst’, waarin de rechtspositie is geregeld van Surinamers die vóór de onafhankelijkheid in 1975 naar Nederland emigreerden. Momenteel houdt de SP samen met de Vereniging Surinaamse Nederlanders een enquête over dit onderwerp. Juist nu de relatie tussen Suriname en Nederland verandert, van een ontwikkelingsrelatie in een vriendschapsrelatie, is het belangrijk om de vinger aan de pols te houden. Van Bommel: “Nederland en Suriname nemen geen afscheid van elkaar maar gaan samen verder.”

Met dank aan Anja Meulenbelt

Tekst Jola van Dijk
Foto Suzanne van de Kerk

“Ik hoop ooit de jackpot te winnen”

Monique Butôt-Visser (42) uit Almere zet zich actief in voor mensen met een lichamelijke beperking. Als de wetgeving voor deze groep onrechtvaardig wordt uitgevoerd, trekt ze aan de bel. Ze weet waar ze over praat: “Op mijn eenendertigste werd ik teruggezet naar zeventig procent van het minimumjeugdloon.”

Je hebt zelf ook een lichamelijke beperking?

“Ja, twaalf jaar geleden heb ik door een ongelukje mijn enkelbanden zwaar verrekt. Drie jaar later zat ik met chronische pijn in een rolstoel. Die bleek te worden veroorzaakt door een aandoening die Complex Regionaal Pijn Syndroom wordt genoemd. De medici zijn er nog steeds niet uit of het komt door die verrekte enkelbanden of dat het genetisch al aanwezig was.”

Wanneer ben je lid geworden van de SP?

“In 2001 omdat ik onrechtmatigheden tegenkwam toen ik arbeidsongeschikt raakte en de WAO in moest. Op mijn eenendertigste werd ik teruggezet naar zeventig procent van het minimumjeugdloon voor een 23-jarige.”

Heb je hobby's?

“Op de computer creëer ik geinige foto's door verschillende situaties samen te brengen. Daarnaast maak ik ook websites.”

Welke websites houd je zoal bij?

“De afdelingssite van SP Almere en het digitale lotgenotencontact www.crps-cp.nl. Dat is een website voor en door patiënten met chronische pijn.”

Wat is je favoriete plek op de wereld?

“Frans Catalonië! Vanwege de mensen, de rust, het weer, de bergen en vlaktes, het is alles in een.”

Wat brengt de kapitalist in je boven?

“Ooit de jackpot winnen. Dan begin ik een vakantieverblijf voor mensen met een lichamelijke beperking.”

BELEVEN

Marike Jager

Zomertijd festivaltijd! De laatste tijd bestormt een nieuwe lichtung vrouwelijke singer-song-writers de festivalpodia. Ze laten allemaal een verschillend fris geluid horen, denk aan Roosbeef, Giovanca en Miss Montreal. Maar ook aan Marike Jager, dit voorjaar nog met haar zomerse vrolijke liedjes genomineerd voor de Edison Music Awards. Ze werd toen nog gepasseerd door routinier Ilse de Lange, maar haar ster is stijgende. Deze zomer treedt ze onder andere op tijdens het concert Because I am a Girl in Tilburg (19 juni), de Vierdaagsefeesten in Nijmegen (20 juli) en de Zwarte Cross in Lichtenvoorde (26 juli). (Jola van Dijk)

Marike Jager
Celia Trigger
Morning Coffee Records

HOREN

Au Revoir Simone

Om kort te gaan: alles aan Au Revoir Simone is leuk. Dit Amerikaanse damestrio maakt lichtvoetige synthipop en had een tijd geleden al een hitje met het vertederende, oh zo simpele deuntje Sad Song. Ook het nieuwe, derde album Still Night, Still Light klinkt alsof het is ingespeeld op een Casio-keyboardje van 99 euro en opgenomen met My First Sony. Maar wat zingen Heather, Annie en Erika leuk samen. En wat een leuke liedjes en geluidjes. Origineel? Neu. Bijna dertig jaar geleden deden bands als Ultravox, OMD en New Order hetzelfde. Maar ja, dat waren allemaal mannen. (Rob Janssen)

Au Revoir Simone
Still Night, Still Light
Moshi Moshi
<http://www.aurevoirsimone.com/>

LEZEN

De koe lacht niet meer

De boer die krediet wil, maar dat moet laten aanvragen door zijn vrouw omdat mannelijke ondernemers geen beleidspierpunt zijn. De reiziger die op merkwaardige wijze van zijn geld wordt afgeholpen. De journalist die niet luistert maar toch een primeur heeft. Als lezer krijg je een ongemakkelijk gevoel bij de verhalen van Ruyter en dat is waarschijnlijk precies de bedoeling. Na het lezen van dit boek wist ik niet alleen wat *The white man's burden* is, maar ook een beetje hoe het voelt. (Daniël de Jongh)

De koe lacht niet meer: korte verhalen en essays over ontwikkelingshulp in Afrika
Theo Ruyter
Uitg. Papieren Tijger

LEZEN

Met het oog op Europa, 30 jaar Europese verkiezingsaffiches

Door Jola van Dijk

In verkiezingstijd zie je ze overal: affiches. In alle kleuren van de regenboog proberen politieke partijen je te verleiden tot een stem. Gerrit Voerman en Nelleke van de Walle zijn de uitdaging aangegaan om alle Nederlandse affiches voor de Europese verkiezingen op een rij te zetten. Het eindresultaat is een kleurig geheel van politieke reclame-uitingen. De kracht van Voerman en van de Walle is dat zij de posters in hun historische context plaatsen. Hierdoor ontstaat een interessant overzichtsbeeld van de standpunten over Europa in Nederland. Communisten en socialisten aan de linkerzijde en nationaal denkende christenen aan de rechterzijde van de politiek zijn als enige consequent

kritisch geweest over de richting van de Europese eenwording. De rest van de politiek is altijd vrij positief geweest, met uitzondering van de VVD. Die partij is in de loop der jaren steeds kritischer geworden. Vanaf 1999 werden kritische stromingen bij verkiezingen ook prominenter. Dat was het jaar waarin Paul van Buitenen als ambtenaar de val van de Europese Commissie veroorzaakte.

Het boek biedt bovendien een hoop interessante weetjes en feiten om je vrienden mee te verbazen. Wist je dat Europese lijsttrekkers bijna nooit langer dan twee termijnen blijven zitten? Of dat Frits Bolkestein, nu vaak gezien als toonbeeld van Europese bemoeizucht,

zich in 1994 als eerste binnen de VVD uitsprak tegen het ontstaan van een Europese staat? Nog zo een: de SP heeft voor Europese verkiezingsposters nog nooit een foto van de lijsttrekker gebruikt.

Dure zorg

Onlangs is mijn moeder in een verpleeghuis opgenomen. In haar kast lag op dat moment een grote hoeveelheid incontinentieluiers en steekklakens. Helaas mocht ze dit niet meenemen naar het verpleeghuis, daar ze eigen 'systemen en voorraden' hebben. Weggooien dus! Het lijkt mij toch het meest logisch dat men eerst deze voorraad materialen opmaakt en dan de spullen van het huis. Ik stuur een foto mee met deze brief, daarop staat een voorraad ter waarde van tientallen euro's. Betaald door de

verzekering. Ik denk dat dit heel veel voorkomt. Als men eens op deze dingen gaat letten, dan kan dat een flinke besparing in de zorgkosten opleveren. De zorgpolis is voor veel mensen veel te duur: hoge premie,

eigen risico van 150 euro en veel wat je zelf betalen moet.

Liesbeth Rijpma, Bloemendaal

Het kleine graaien

Het grote graaien? Wat te denken van het kleine graaien?
Het plaatsen van parkeerautomaten in kleine steden.
De WOZ-verhoging, terwijl bijna geen huis nu verkoopbaar is.
Verhoging van de energierekening.
Verhoging van de vuilnis-ophaalkosten.
Verhoging van de waterschapsbelasting.
En dan nog zeggen dat de gepensioneerden 'alleen maar' pas op de plaats moeten maken! Want... wat gaan zij er nu eigenlijk 'werkelijk' op achteruit? Regering: wees een kerel en haal geld daar waar het te halen is!

Corry van der Kolk, Opperdoes

Klokkenluiders

Menig ervaringsdeskundige zal kunnen beamen dat regie om overheidsverantwoordelijkheid te kunnen ontduiken in z'n algemeenheid buitengewoon gestructureerd georganiseerd is. Als gevolg van dergelijke regie worden ervaringsdeskundigen in dezen tot diepe droefenis niet gehoord, met alle gevolgen van dien. Kennelijk is dit één van de redenen waarom een goede klokkenluiders-beschermingsregeling niet echt van de grond wil komen.

E. Spindler-Bindels, Heerlen

Publieke Omroep

Tijdens een persbijeenkomst in Hilversum op 25 mei, stak NPO-voorzitter Henk Hagoort zijn bewondering voor Paul de Leeuw niet onder stoelen of banken. Bij de aanstaande

salarisbesprekingen heeft de VARA-presentator dan ook niets te vrezen. Daarmee geeft de bestuursvoorzitter van de Nederlandse Publieke Omroep (NPO) blijk van een gemankeerde kijk op het anker waar de NPO aan hangt. Dit bestaat namelijk niet alleen uit informatie en verstrooiing maar (last but not least) óók uit opvoeding. Door dit over het hoofd te zien is het niet verwonderlijk dat de NPO meewaait met de heersende wind van het materialisme, van het gegraai en de hebzucht. Daarmee verzaakt de NPO zijn opvoedende taak voor wat betreft het bevorderen van een cultuur gestoeld op normen en waarden die uitstijgen boven het materiële, het geld verdienen, de waan van de dag. Om dit maatschappelijk ideaal in het vizier te krijgen is dan ook een cultuuromslag en de daarbij horende wisseling van de wacht noodzakelijk. Uiteraard niet alleen bij de NPO.

Wouter ter Heide, Zwolle.

Contractbreuk

"Ik kan niet inbreken in bestaande contracten", zei vicepremier Bos toen bij aanvang van de kredietcrisis de roep luider werd om iets te doen aan de hoge bonussen in de bankwereld. Vreemd, wanneer je weet dat wethouder Heerkens daar in Breda met de ID'ers geen enkele moeite mee heeft gehad en dat nog steeds niet heeft: in Den Haag is er niemand die behoefte heeft om haar hierop aan te spreken. Gek bijvoorbeeld, dat die mensen hun uitstroompremie niet krijgen en dat anderen die wél hebben gehad. Inbreken in bestaande contracten kan of het kan niet. Slechts één van de twee heeft gelijk! Heeft Wouter Bos dus de Kamer en het Nederlandse volk voorgelogen óf is de gemeente Breda haar boekje te buiten

gegaan? Heeft politiek Den Haag boter op het hoofd omdat ze daar weten dat Breda niet de enige gemeente was...?!

Jacques Nefkens, Breda

Prik mee:
PRIKBORD@SP.NL

Koopkracht

Het is reeds decennia een misvatting dat de SP slecht zou zijn voor ondernemers, zoals winkels. De koopkracht voor werkers en laagbetaalden is een speerpunt van de SP, waardoor winkeliers plus de toeleveranciers maar óók de industrie hiervan ten volle profiteren! Het is dan ook een aanfluiting om te zien dat veel aanhang van andere partijen niet inziet hoe belangrijk de koopkracht is van de 'gewone man'. Ik acht het van groot belang dat men inziet dat alles ontstaat bij de bron en bij de 'werkbijen' én bij de mensen die (ook momenteel) onvoldoende te besteden hebben. Dit laatste komt door standpunten over de bevrozing van lonen en uitkeringen, welke slecht zijn voor de vruchtbare bodem van onze economie.

Frits Heimeriks, Rotterdam

Vuiligheid

Vorig jaar kwam Italië wereldwijd in het nieuws omdat het huisvuil wekenlang op straat bleef liggen in Napels. De voorlopige climax van een afvalprobleem dat al sinds 1994 speelt, toen werden veel vuilstortplaatsen gesloten vanwege connecties met de maffia. Sindsdien is er meer dan een miljard euro geïnvesteerd in afvalverbrandingsinstallaties, maar er is er niet een die is afgebouwd en functioneert.

Dit jaar is Palermo aan de beurt. Straten liggen bedolven onder meters huisvuil omdat de vuilnisophalers staken. Ze zijn bang dat het afvalbedrijf hun overuren niet kan betalen. De gemeente wil het financieel zwakke bedrijf helpen door de afvalheffing fors te verhogen, maar de oppositie houdt besluitvorming tegen.

Tekst Jola van Dijk

Foto Dario Pignatelli / HH

THEO DE BUURTCONGIERGE

SP

www.sp.nl

“Het midden van de weg is een gevaarlijke plek”